

Những Suy Nghó

Vấn ư **TẬP 7**

Lm. Giuse NGUYỄN HỮU TRIẾT

01/06/2011

**(SÁCH BIẾU - KHÔNG BÁN
LƯU HÀNH NỘI BỘ)**

LỜI ĐẦU

Loài người được Tạo Hóa tác thành hơn và khác loài vật ở chỗ có lý trí và tự do.

"Tự do là khả năng biểu lộ ý chí, hành động theo ý muốn của mình" (Đại Tự điển tiếng Việt – Hà Nội 1999, trang 1762), đây là quyền căn bản của mỗi người. Có tự do thì cũng có trách nhiệm, nghĩa là có thưởng và phạt tùy theo lựa chọn đúng hay sai.

Người viết tập này chỉ muốn trình bày sự thật mà mình đã cảm nghiệm, còn quý độc giả đồng tình hay không, hoặc đồng tình một phần nào thì hoàn toàn thuộc quyền tự do của quý vị.

HƠN CẢ NỖI OAN THỊ KÍNH

Nói tới nỗi oan khiên ở đời này, đối với các dân các nước khác thì không biết, nhưng với dân tộc Việt Nam ta thì trường hợp của Thị Kính là tiêu biểu nhất, là đỉnh cao nhất đã có mặt chẳng biết từ bao giờ trong văn chương bình dân, kho tàng văn chương lâu đời và rất phong phú của dân tộc ta, được truyền tụng từ đời này tới đời kia – nó bình dân và phổ biến đến nỗi trở thành tiếng kêu bật phát nơi cửa miệng người dân – hề gặp những gì là oan trái, người ta đều thốt lên "nỗi oan Thị Kính" và ai cũng hiểu được, cảm nhận được "độ sâu", "độ sắc", "độ nhọn" của

nổi đau đớn, người ta không còn trông cậy vào ai ở trần gian được nữa, chỉ còn biết ngửa mặt lên "kêu Trời" mà thôi.

Chúng ta cùng ôn lại *Quan Âm Tân truyện* (Nguyễn Huệ Chi – Từ Điển Văn Học bộ mới, NXB Thế Giới 2004 – trang 1471-1473).

QUAN ÂM TÂN TRUYỆN **(Cuốn truyện mới về Phật Quan Âm)**

Truyện thơ Nôm Việt Nam, thể lục bát, cũng quen gọi là *Quan Âm Thị Kính*, dài 786 câu, từ trước vẫn được lưu hành như một tác phẩm khuyết danh, nhưng với những phát hiện gần đây, đã có thể nói

đến hai giả thuyết khác nhau về tác giả của nó : 1. Theo tìm tòi của Hoa Bằng, tác giả là Nguyễn Cáp, nhà văn Việt Nam sống vào nửa đầu thế kỷ XIX. Nguyễn Cáp người thôn Thượng, xã Nguyên Khiết, huyện Thọ Xương, nay thuộc nội thành Hà Nội, đỗ Giải nguyên khoa thi Hương năm Quý dậu (1812). Lúc đang làm Tri phủ Thiên Trường (1829), vì một chuyện lời thêu trong kiện tụng mà vợ ông có dính líu, ông bị Tổng trấn Bắc Thành bắt giam rồi kết tội xử giảo. Nhưng ông tìm cách trốn thoát khỏi ngục, và trải qua nhiều nơi ẩn náu, sang tận Trung Quốc lại bị nhà Thanh đuổi trở về nước, cuối cùng, nhờ có Nguyễn Công

Trứ (bấy giờ đang làm Tham Tán Quân Vụ ở Lạng Giang) che chở, ông trốn tại Lạng Giang và cắt tóc đi tu. Cuộc đời tù đầy và lưu lạc đầy oan khuất nói trên khiến Nguyễn Cáp chán ghét sâu sắc chế độ quan lại nhà Nguyễn. Trước lúc mất, ông từng dặn lại con cháu đừng nối gót mình theo đời thi cử. Tác phẩm *Quan Âm Tân truyện* được sáng tác vào lúc cuối đời cũng là sự thể hiện phần nào tâm sự ưu uất này – 2. Theo gia phả họ Đỗ ở Bắc Ninh do Dương Xuân Thự cung cấp, thì truyện *Quan Âm Thị Kính* lại do Đỗ Trọng Dư sáng tác. Đỗ Trọng Dư (7.X.1786 – 1868) người xã Đại Mão, huyện Siêu Loại, xứ Kinh Bắc, nay là

tỉnh Bắc Ninh, đậu Hương cống năm 1819. Cuộc đời ông gặp hai chuyện oan khuất có ảnh hưởng sâu sắc đến tâm lý, tư tưởng của ông. Năm 1813 ông xin khai hộ tịch ở làng Bình Cầu để đi thi Hương. Cùng khoa ấy có người cháu ông cũng đi thi nhưng lại lấy hộ tịch ở làng Đông Miếu. Dân làng cho là hai ông đã mạo danh nên làm đơn tố cáo. Cả hai người phải lặn lội vào kinh đô Huế theo lệnh triều để tâu trình mọi sự mới được giải oan. Sau này, khi đã được bổ Tri phủ Quốc Oai, gặp một Nho sinh nài xin một chức vị trong phủ không được, ông lại bị Nho sinh đó kết bè với một vài lính lệ kiện ông thu tiền dân không

hợp lệ. Mặc dù các hào mục trong phủ đã vào tận tỉnh khiếu oan giúp, nhưng ông vẫn bị bãi chức, phải về nhà dạy học. Chán nản với thế sự, ông đã dồn tâm huyết viết truyện *Quan Âm Thị Kính* để gửi gắm lòng mình. Năm 1876, con ông là Cử nhân Đỗ Trọng Vĩ chép lại tác phẩm của ông. Trong bản in quốc ngữ vào năm 1948 vẫn còn giữ nguyên tên tác giả Đỗ Trọng Dư.

Quan Âm tân truyện là câu chuyện thương tâm về một người con gái nết na, hiền hậu, nhưng phải ôm một nỗi oan khó gỡ cho đến tận lúc chết. Nàng Thị Kính, con nhà nghèo, lấy chồng học trò tên là Thiện Sĩ. Một đêm, chồng

học quá khuya, ngủ thiếp đi, vợ ngồi khâu bên cạnh, thấy một sợi râu mọc ngược cho là điềm xấu, sẵn dao cầm tay toan cắt đi. Chồng giật mình tỉnh dậy, tưởng vợ có bụng ác, hô hoán lên. Cha mẹ chồng chạy tới, một mực gán cho Thị Kính tội mưu giết chồng, và đuổi nàng về nhà cha mẹ đẻ. Thị Kính buồn tủi, đành ăn mặc giả trai tìm tới tu ở chùa Vân Tụ, mang tên Kính Tâm. Trong vùng có Thị Mầu, con gái phú ông, vốn tính lẳng lơ, lên chùa trông thấy Kính Tâm, ngỡ là trai, liền đem lòng say đắm, nhưng không được Kính Tâm đáp ứng. Trước sự thờ ơ của chú tiểu, không nén được lòng ham muốn, Thị Mầu trở về ăn nằm

với người đầy tớ trai, và có mang. Bị hào lý trong làng tra hỏi, Thị Mầu đổ cho Kính Tâm. Vì thế Kính Tâm bị sự cù bắt ra ở ngoài cổng chùa. Ít lâu sau, Thị Mầu sinh con trai đem tới chùa phó mặc cho chú tiểu. Kính Tâm thương trẻ sơ sinh, "gáo sữa mười phương" nuôi nấng đứa trẻ. Ba năm sau nàng mất. trước lúc mất, nàng viết lời minh oan gửi lại cho cha mẹ. Lúc liệt thi hài, mọi người mới rõ Kính Tâm là phụ nữ. Oan tình được cởi, nàng được siêu thăng làm Phật Quan Âm.

Nỗi oan Thị Kính thật lớn, tưởng chừng như không nổi đau, nỗi oan nào "qua mặt" được. Thế

nhưng còn có một nỗi oan lớn hơn và là cực lớn, không một nỗi oan nào có thể sánh được, đó là nỗi oan của Trời, người ta thường nói tới Thiên tai, nghĩa là tai ương phát xuất từ Trời. Đại thi hào Nguyễn Du mở đầu truyện Kiều đã quy cho Trời tất cả khổ đau của nàng Kiều suốt 15 năm lưu lạc, bị vùi dập trong chốn bùn nhơ với trăm cay nghìn đắng, đến nỗi Kiều tuyệt vọng, không còn biết bám víu vào đâu đành gieo mình xuống sông Tiền Đường tự vẫn :

*"Trải qua một cuộc bể dâu
Những điều trông thấy mà đau đớn
lòng
Lạ gì bỉ sắc tư phong*

Trời Xanh quen thói má hồng đánh ghen"

Kết thúc truyện Kiều, cụ Tố Như cũng tóm gọn :

*"Ngẫm hay muôn sự tại Trời
Trời kia đã bắt làm người có thân
Bắt phong trần phải phong trần
Cho thanh cao mới được phần
thanh cao"*

Tuy nhiên tác giả truyện Kiều cũng khám phá ra cái "nghiệp" mới là nguyên nhân chính và cũng phần nào minh oan cho Trời, tuy có hơi muộn :

*"Đã mang lấy nghiệp vào thân
Cũng đừng trách lẫn Trời gần Trời
xa*

*Thiện căn ở tại lòng ta
Chữ tâm kia mới bằng ba chữ tài"*

Trong Tam Quốc Chí của La Quán Trung, Chu Du trước khi chết còn ngửa mặt lên Trời than trách : "*Trời đã sinh Du sao còn sinh Lượng ?*".

Chinh Phụ Ngâm của Đặng Trần Côn, Đoàn Thị Điểm diễn nôm cũng mở đầu bằng một câu "trách Trời" :

*"Thuở Trời Đất nôi cơn gió bụi
Khách má hồng ngàn nôi truân
chiên"*

Trên đời này những kẻ được may mắn mặt này mặt khác mà nhận ra là do Trời ban, Trời độ

hoặc "Trời che đất chở" hay ơn Trời ban, ơn trên phù hộ - thì tương đối ít, còn những kẻ gặp những điều chẳng như ý liền đổ "tại Trời" thì rất nhiều. Linh mục Hồng Giáo OFM có bài "**Tại sao ? Tại sao ?**" đăng trên báo Công giáo & Dân tộc số 1803, tuần lễ 15-21/4/2011, trang 6-7 như sau :

Ba ngày sau thảm họa động đất ở Nhật Bản, tôi nhận được lá thư điện tử của một người giáo dân Việt Nam sinh sống tại đó với mấy dòng chia sẻ sau đây làm tôi suy nghĩ : "*... Đứa con gái của con học bên Mỹ gọi điện về khóc sướt mướt ; nó nói nó không tin Chúa, nó không đi nhà thờ nữa ; tại sao*

*Chúa không cứu vớt mà lại để cho
thảm họa này xảy ra như vậy ?
Con chẳng khuyên nó được. Thôi,
thì giờ nó đang bị sốc nên cứ để
cho nó suy nghĩ như thế, rồi từ từ
nó sẽ nghĩ lại, bố nhỉ ?"*

Cách cư xử của bà mẹ rất khôn ngoan. Lúc này phải là lúc tỏ lòng yêu thương, cảm thông hơn là dạy bảo nhất là la mắng con. Tôi cũng tin rằng phản ứng của cháu gái là tự nhiên, nghĩa là bột phát trong một nỗi xúc động quá mãnh liệt thôi, và rồi đây cháu sẽ tìm lại được sự bình an và niềm tin thác vào Thiên Chúa mà lâu nay cháu vẫn có. Chắc trước vụ động đất và sóng thần khủng khiếp này nhiều

người khác trong cuộc và thậm chí ngoài cuộc cũng đã nêu câu hỏi như cháu : Tại sao Chúa không ra tay giúp, nghĩa là ngăn chặn không để cho tai họa xảy ra ? Thắc mắc này có thể cho thấy một điều là : dù tin hay không tin, người ta vẫn nghĩ rằng một Đấng là Thiên Chúa thì phải là Đấng toàn năng và nhân từ đối với con người. Mà đã là toàn năng và từ bi thì Ngài không thể để cho một thiên tai như thế xảy ra khiến con người phải khốn khổ và phải chết một cách vô lý. Vậy tại sao ? Thắc mắc này là một thử thách thật sự, có thể làm lay chuyển đức tin của bao người Kitô hữu, không loại trừ có kẻ đã thất vọng và chối bỏ Chúa vĩnh

viễn. Còn đối với người vô thần thì đây là bằng chứng Thiên Chúa chỉ do con người tưởng tượng ra chứ làm sao mà có được, vì rõ ràng "Ngài" chẳng làm chi được cho con người ?

Tôi nghĩ vẫn nạn mà cháu gái người Nhật gốc Việt nêu là là "rất thật" và rất "người", - ý tôi muốn nói là chắc hẳn nó gắn liền vào bản tính con người một cách nào đó. Con người từ bao giờ vẫn nêu những câu hỏi căn bản : Tại sao đau khổ ? Tại sao chết ? Cuộc đời có ý nghĩa gì không ? ... Và các tôn giáo là những cách trả lời khác nhau cho những thắc mắc đó. Những người có lòng tin thường

có tâm lý chờ đợi nơi Đấng linh thiêng một sự che chở phù hộ riêng khi gặp gian nan thử thách, thậm chí nhiều khi họ còn cảm thấy mình có quyền chờ đợi sự can thiệp đặc biệt của Đấng mình tôn thờ ... Tâm tình đó là tự nhiên. Và cả khi vì lòng tin tưởng và hy vọng của mình không được thần linh đáp ứng theo ý mình mà sinh ra phàn nàn trách móc, thì đó vẫn là chuyện bình thường, miễn là không đi xa hơn đến chỗ chối bỏ đức tin. Cũng không khác chi người Việt Nam tin Trời nên hễ gặp khó khăn nào, như nghèo đói, bệnh tật, thất bại trong nghề nghiệp, trong tình duyên, trong học hành, hay tai nạn rủi ro, là có phản

ứng tự nhiên "kêu Trời" hoặc "trách Trời" :

*"Trời ơi Trời ở không cân,
Kẻ ăn không hết, người lần không
ra"*

Hoặc :

*"Lá vàng thì ở trên cây,
Lá xanh rụng xuống, Trời hay
chăng Trời ?"*

Hoặc :

*"Bắc thang lên hỏi Ông Trời,
Sao không bố thí cho tôi tí
chông?" (Ca dao)*

Có một điều tôi thấy hơi lạ, là khi mọi chuyện xuôi chảy thuận lợi hoặc khi gặp điều may mắn thì

ít ai nghĩ tới Ông Trời hoặc Thiên Chúa, nhưng hễ gặp thử thách (kể cả do chính mình gây ra) là ngay lập tức trách Trời, trách Chúa. Ngày xưa thánh Augustinô đã nhận xét : Thiên hạ thường dựa vào sự hiện diện của điều xấu, sự ác để kết luận là không có Thiên Chúa, nhưng ngài đặt câu hỏi ngược lại : Nếu không có Thiên Chúa thì bạn giải thích thế nào sự hiện diện của sự lành, điều thiện nhan nhản khắp nơi và ngay trong bản thân bạn ?

Trên đây tôi đã nhìn phản ứng của cháu gái Nhật-Việt như một việc bình thường, nhưng thật ra tôi biết cháu nêu lên một vấn đề lớn

và không dễ trả lời : tại sao Thiên Chúa không ngăn cản các thiên tai có thể gây tai họa cho con người ?

Thiên tai là những tai họa do thiên nhiên gây ra. Nhưng thiên tai thật ra chỉ là những hiện tượng tự nhiên, những hoạt động bình thường của thiên nhiên theo quy luật mà thôi, chẳng qua vì không may mà có tác động xấu tới con người ở một mức rộng lớn nên ta mới gọi là thiên tai. Những hoạt động theo quy luật của thiên nhiên thì cứ liên miên xảy ra, hằng giây hằng phút trong vũ trụ bao la và trên trái đất ta ở, chúng to hay nhỏ, lợi hay hại, bình thường hay bất thường ..., đó là đánh giá của con

người, không phải chuyện của thiên nhiên trời đất ; nếu muốn nói thiên nhiên mù quáng không đếm xỉa chi tới con người chúng ta cả - thì vẫn rất đúng. Nhưng biết sao được, không lẽ thiên nhiên cứ phải làm theo ý của ta sao ?

Đại thi hào Ấn Độ Tagore có lần nhận định rằng con người rất mâu thuẫn khi đòi thiên nhiên phải hoạt động theo ý của họ (mà đòi hỏi thiên nhiên là gián tiếp đòi hỏi Thượng Đế), ông nêu ví dụ : một bà mẹ tập đi cho đứa con nhỏ của mình sẽ vô cùng hạnh phúc khi thấy con bước đi được những bước đầu tiên trong đời, và được vậy tất nhiên là nền nhà phải cứng vững

(như bình thường là thế), nhưng khi con té ngã bà lại trách tại sao nền nhà không mềm như tấm nệm cho con mình khỏi đau ? Nền nhà không thể khi cứng khi mềm liên hồi theo ý ta được. Đòi Thiên Chúa dùng quyền phép mình chế ngự thiên nhiên trong mọi trường hợp Ngài biết là sẽ gây tai họa cho con cái Ngài thì cũng gần như thế. Bạn thử nghĩ xem : giả sử Ngài liên tục can thiệp vào hoạt động của thiên nhiên theo ý con người thì hậu quả sẽ ra sao ? Đơn giản là thiên nhiên sẽ không thể tồn tại và do đó con người cũng vậy.

Chúa đã dựng nên thiên nhiên vạn vật cùng với các quy luật chi

phối chúng – chúng ta gọi là định luật tự nhiên. Ngài cai quản chúng qua các định luật ấy. Nhờ các định luật đó mà mọi vật mọi loài tồn tại và phát triển. Nhưng người Công giáo biết rằng Chúa cũng đã dựng nên con người giống hình ảnh Ngài, có trí khôn, tự do và "*đặt làm chủ mọi thọ tạo trên trái đất, để cai quản và sử dụng chúng*" (Hiến chế *Vui Mừng và Hy Vọng*, số 12 ; xem sách Sáng Thế đoạn 1, câu 20-28). Như thế, Thiên Chúa cũng chia sẻ cho họ một phần quyền sáng tạo của Ngài. Quả thực, nhờ không ngừng hiểu biết được các định luật tự nhiên, con người vừa có thể sử dụng thiên nhiên cho lợi ích của mình, vừa hạn chế được các tác hại

của thiên nhiên và góp phần hoàn thiện trái đất nơi họ sinh sống. Nhưng hiển nhiên là cũng chính con người phá hoại công trình tạo thành của Chúa khi lạm dụng quyền làm chủ của mình vượt quá ý muốn của Chúa Tạo Hóa, nhất là từ vài thế kỷ nay, với tiến bộ phi thường của khoa học kỹ thuật, con người đã hành xử như một bạo chúa, tự cho mình quyền muốn làm gì với thiên nhiên cũng được, không ngừng can thiệp sâu vào thiên nhiên đến độ phá hủy sự thăng bằng của môi trường tự nhiên, và hậu quả là biết bao đe dọa và thảm họa con người phải hứng chịu. Ngày nay nhiều thiên tai thật ra là nhân tai, như những

trận lũ lụt ngày càng nhiều và dữ dội hơn tại miền Trung nước ta chẳng hạn là một phần hậu quả của việc tàn phá rừng núi và ngăn cản dòng chảy của sông ngòi. Ngày hôm nay, nhiều công trình của con người quay lại chống con người.

Đau khổ và sự chết là vãn nạn muôn thuở của con người. Công đồng Vaticanô II dạy : "*Nếu thiếu căn bản là Thiên Chúa và thiếu niềm hy vọng vào đời sống vĩnh cửu thì phẩm giá con người sẽ bị tổn thương cách trầm trọng như thường thấy ngày nay, và những bí ẩn về sự sống, sự chết, về tội lỗi và đau khổ vẫn không giải đáp được, như thế con người nhiều khi rơi*

vào *tuyệt vọng*" (Hiến chế đã dẫn, số 21). Giáo Hội xác tín rằng "*nhờ Chúa Kitô và trong Chúa Kitô bí ẩn về đau khổ và sự chết được sáng tỏ, bí ẩn đó đè bẹp chúng ta nếu chúng ta không biết đến Phúc Âm. Chúa Kitô đã sống lại nhờ sự chết của mình. Người đã hủy diệt sự chết và Người đã ban cho ta dòi dào sự sống ...*" (nt, số 22).

Tuy đã có lời giải đáp, nhưng người tin Chúa không vì thế mà hết lo âu, sợ hãi khi đối diện với đau khổ và sự chết. Và nếu trong những lúc ấy, họ có thốt lên vì quá bức xúc : Chúa đâu rồi ? Chúa bỏ con sao ? thì cũng tự nhiên, không có gì sai lỗi, bởi vì chính Chúa

Giêsu cũng đã cảm thấy "*hãi hùng xao xuyên*" (Mc 14,33) và "*mồ hôi như những giọt máu rơi xuống đất*" trước khi đi chịu nạn (Lc 22,44) ; rồi trên thập giá, trong đau khổ tột cùng Ngài còn kêu lên : "*Lạy Thiên Chúa, lạy Thiên Chúa của con, sao Ngài bỏ rơi con ?*" (Mc 15,34). Đó là phản ứng của con người tự nhiên, nhưng mau chóng lòng tin tưởng của người con nơi Ngài đã vượt lên trên tất cả. Trước lúc tắt thở, Ngài đã thưa với Cha : "*Lạy Cha, con xin phó thác hồn con trong tay Cha*" (Lc 23,46).

***

Nhận định

[*Phần này đơn giản chỉ là*

những suy nghĩ vẩn vơ của người viết. Bạn đọc hoàn toàn tự do phê phán, cân nhắc chuyện đúng sai, tùy theo lương tâm ngay thẳng của mình].

1. Thái độ "giận" Ông Trời của cô bé nào đó do quá xúc động có thể thông cảm được, nhưng xét cho cùng đây cũng là "đổ oan" cho Trời mà thôi, biết đâu chuyện động đất, sóng thần lại chẳng do con người trực tiếp hay gián tiếp gây ra cho nhau. Này nhé vỏ trái đất phần cứng so với vỏ quả trứng thì mỏng hơn, thế mà hàng bao nhiêu thế kỷ nay con người đào bới, đục khoét nhất là từ khi công nghiệp nặng phát triển, những mỏ than, mỏ

vàng, đồng, sắt, chì, bauxit ... người ta khai thác hàng mấy cây số sâu dưới lòng đất, những giếng dầu được khoan chỉ chít sâu hàng chục cây số, mỗi ngày lôi lên hàng trăm triệu tấn, tầng nước ngầm được hút lên hàng trăm tỷ mét khối mỗi ngày, ấy là chưa kể những thành phố ngầm dưới lòng đất, những đường hầm dưới lòng biển Manche, lòng biển ở Đan Mạch và bên dưới các thành phố lớn như New York, Paris, Rôma, Bắc Kinh, Maxcova, Luân Đôn, Berlin ... (T/p Hồ Chí Minh cũng chuẩn bị hệ thống Mêtrô dưới lòng đất), làm sao mà lòng trái đất khỏi bị biến động, cầm giữ làm sao được những khối magma với áp lực cực mạnh

lúc nào cũng chỉ chờ một kẽ hở là phun trào thành núi lửa. Vỏ trái đất rộng như thế thì tránh sao khỏi sụt chỗ này, lở chỗ nọ, gây chấn động (động đất) mở ra những đường nứt rộng hàng chục, sâu hàng chục, dài hàng trăm cây số dưới lòng biển, nước đại dương ồ ạt dồn xuống và khi đầy tràn thì dội lên, làm thành sóng thần cao tới 25m (như đợt sóng thần 11/3 vừa qua). Sóng thì phải tìm đường giải tỏa và kéo theo tất tần tật những gì nó có thể kéo cho tới khi gặp đất cao hơn mới rút lui. Thiên nhiên phải vận hành theo quy luật ngàn đời của nó, con người đôi đầu không được thì phải chấp nhận tiêu vong. Thế thì có lý do gì để "giận" Trời ?

Nếu những định luật tự nhiên mà bị đảo lộn thì con người cũng như muôn vật làm sao mà sống ? Lửa thì không cháy, không tỏa nhiệt, không phát ra ánh sáng, cây thì cắm ngọn xuống, chổng gốc rễ lên, nước thì chảy ngược từ lũng thấp lên núi cao. Không còn ý nghĩa của câu "nước mắt chảy xuống" ; ăn thay vì nuốt vào thì cứ trôi ra như mẹ Kiên Mộc Liên khi còn trong địa ngục thì làm sao mà sống đây ? Có một giai thoại về Đức Khổng Phu Tử như sau : Một người học trò hỏi thầy Khổng Tử rằng có mệnh trời hay không ? Thầy trả lời : "Có mệnh trời nhưng không được phép ngồi dưới chân bức tường sắp đổ".

Báo Thanh Niên ngày 6/5/2011, trang 5 có bài viết của Lâm Viên **"Nhận định ban đầu về hiện tượng bùn phun, nứt đất"** (ở Việt Nam) :

"Về nguyên nhân hiện tượng bùn phun trào ở Ninh Thuận (không phải Bình Thuận như tin Thanh Niên ngày 5/5 đã đưa), TS Đỗ Văn Lĩnh, Phó liên đoàn trưởng Liên đoàn Bản đồ địa chất miền Nam (Cục Địa chất và khoáng sản VN) cho rằng có 4 khả năng xảy ra : liên quan đến đới đứt gãy hoạt động, do gúi bùn dưới lòng đất hoạt động, do núi lửa bùn hoạt động hoặc do xung đột kiến tạo dưới lòng đất. Ông cũng nhận định

hiện tượng nứt đất tại Di Linh liên quan đến đứt gãy Bảo Lâm (Lâm Đồng) – Tam Hiệp (Đồng Nai) có biểu hiện hoạt động trở lại. Tuy nhiên, muốn kết luận nguyên nhân chính xác phải đến hiện trường đo đạc cụ thể ...

Trong khi đó, chiều qua 5/5, một cơn mưa lớn kéo dài khoảng 30 phút đổ ập xuống H. Di Linh (Lâm Đồng) khiến hàng chục hộ dân trong khu vực đất nứt thêm hoảng sợ. Có mặt tại hiện trường, ông Nguyễn Canh, Chủ tịch UBND huyện Di Linh, cho hay : "Các vết nứt ở thị trấn Di Linh vừa qua ngày càng lan rộng. Mặt đường Nguyễn Văn Trỗi đã xuất hiện tổng

cộng 7 vết nứt. Hiện tượng đất sụt lún trên mặt đường Hai Bà Trưng ngày càng trầm trọng và có độ chênh lệch trên 20cm".

Cùng ngày, ông Lương Văn Ngự, Phó giám đốc sở TN-MT tỉnh Lâm Đồng, cho biết kết quả khảo sát của Sở vào ngày 4/5 cho thấy diện tích vùng bị ảnh hưởng do nứt đất, sụt lún đất khoảng 15 ha (dài 500m, rộng 300m) ; vết nứt rộng nhất đo được là 15cm, chiều sâu có nơi hơn 2m. Theo nhận định sơ bộ của Sở này, có 2 nguyên nhân dẫn đến hiện tượng nứt đất, sụt lún đất tại Di Linh : Thứ nhất do cấu trúc địa chất khu vực này nền đất yếu, nằm sát vùng đất bùn nên xảy

ra trượt lún nền. Thứ hai, do Nhà máy nước Di Linh bơm nước ngầm để sản xuất nước sạch, nên mực nước ngầm tụt, dẫn đến nứt đất".

Lòng đất của chúng ta rộng như "hang chuột" do khai thác "tận diệt" để làm giàu nhất thời sao có thể tránh khỏi những biến động như trên. Ngày nay cụ Nguyễn Du có chỗi dậy chắc phải sửa lại câu Kiều : "Ngẫm hay trăm sự tại người" (thay vì tại Trời).

Trong nguyệt san Công giáo & Dân tộc số 196 tháng 4/2011, mục thời sự quốc tế trang 73, biên tập viên NBV đã viết :

"Sự cố nhà máy điện hạt nhân Fukushima (Nhật) đầu năm nay và

vụ giải cứu thợ mỏ Chile năm ngoái nhắc nhở con người về cái giá phải trả cho việc phát triển nguồn năng lượng. Cộng đồng quốc tế đã lên tiếng kêu gọi xem xét lại tiêu chuẩn an toàn về hạt nhân cũng như an toàn hầm mỏ.

Trung bình mỗi năm, thế giới bị thiệt nhiều về nhân mạng và của cải cho công cuộc khai thác hầm mỏ (than, khoáng sản) và các giếng dầu. Thảm họa vẫn tiếp tục diễn ra, hàng ngàn người được cứu sống, nhưng vẫn có hàng ngàn người bị chôn vùi vĩnh viễn dưới lòng đất.

Vấn đề an toàn lao động tại các hầm mỏ và cơ sở hạt nhân đang là

chủ đề nóng bỏng, thu hút sự quan tâm của cả thế giới".

Những thảm họa chôn vùi hàng ngàn người dưới lòng đất chỉ là phần nhỏ, tai họa cho cả trái đất nơi loài người sinh sống, như động đất, sóng thần ... mới lớn gấp bội. Thế mà cứ đổ "tại Trời" mới khổ chứ. Đổ thừa như thế để tránh kiểm điểm trách nhiệm của mình, đây là thói quen của loài người.

2. Nếu xét ở bình diện cao hơn, rộng hơn thì thảm họa dân Nhật phải gánh chịu (14.000 người chết, 17.000 người mất tích, nhà cửa đổ nát, tính tổng thiệt hại tới 300 tỉ USD) cũng có lỗi của cả nhân loại.

Đây nhé, trái đất này được tạo

dựng và được ban tặng chung cho mọi người, mọi dân tộc, hà có gì lại "phân lô" để chiếm giữ, nước mạnh chiếm phần to, giàu tài nguyên, nước yếu chịu phần bé, nghèo nàn, khô cằn, nhiều nguy hiểm. Đất đai, sông biển, tài nguyên của trái đất bị chia mảnh, đó là sự tranh cướp của loài người với nhau chứ đâu có phải sự phân chia của Trời. Tình trạng tranh cướp vẫn tồn tại và sẽ tồn tại đến tận thế, các nước láng giềng với nhau tranh giành biên giới, lính tráng vũ trang khí tài tập trung ỳ xò đe dọa nhau (biên giới Campuchia–Thái Lan, Nam–Bắc Hàn, Nhật Bản–Liên Xô, Palestin–Israel, Pakistan–Ấn Độ ...). Ai đã

cho con người cái quyền làm như thế ? Giả như mọi người coi trái đất là mái nhà chung, chẳng phân biệt màu da, chủng tộc – cư xử với nhau công bằng và bác ái – đất rộng dân thưa như châu Đại Dương mà cho dân Nhật lập cư ở kè, tránh vành đai núi lửa, đất sứt ... thì đâu có bị thiệt hại do thảm họa động đất, sóng thần hôm 11/3/2011. Nếu tài nguyên được chia đều để sống thì đâu có cảnh nghèo đói như một số nước ở châu Phi ... như thế thì cả những trận động đất và sóng thần gây thiệt hại người và của cũng trực tiếp hay gián tiếp do con người cả đẩy thôi, sao lại đổ cho Trời để rồi "giận" Ông Trời, nghỉ chơi với Ông Trời !

Tốt hơn hết là chúng ta khiêm tốn nhìn ra sự thật là lỗi lầm của chính chúng ta, để chân chính đồng thời cầu Trời ban phước lành cho những nạn nhân, giúp họ sớm khắc phục thảm họa. Phần chúng ta, những người hiện nay còn được sống bình an không bị ảnh hưởng nhiều bởi thảm họa, chúng ta động viên nhau giúp đỡ cho các nạn nhân trong tinh thần yêu thương đùm bọc "là lành đùm lá rách", và nếu có là "lá rách thì cũng đùm lấy lá nát", như thế có hay không ? Người ta vẫn nói "thà thấp lên 1 ngọn đèn dầu leo lét còn hơn là cứ ngồi đó mà nguyên rửa bóng tối".

3. Bây giờ nói về những chuyện

khác thiết thân với chúng ta. Trước hết là vấn đề hạt nhân, một phát minh vĩ đại của loài người nhưng cũng là con dao 2 lưỡi "lợi thì có lợi" nhưng rất nhiều khi "hàm răng chẳng còn". Ngay khi xảy ra sự cố nhà máy điện hạt nhân Fukushima (Nhật) ngày 11/3, các nước Âu châu và Mỹ châu đã vội vàng đề ra các biện pháp kiểm tra an toàn hạt nhân nghiêm ngặt.

Nguyệt san CGvDT số 196, trang 77 có bài "**Điện hạt nhân**" của NBV :

Âu châu có 143 lò hạt nhân, tại 14 nước. Điện hạt nhân Pháp đứng hàng đầu với 58 nhà máy, chiếm 75% điện năng, Slovakia (53%), Bỉ

(51%), Ucraina (48%). Đức chỉ có 17 nhà máy điện hạt nhân chiếm 25% điện năng.

Pháp là cường quốc số hai về điện hạt nhân, sau Mỹ, đang vận động họp Hội nghị quốc tế vào tháng 5 này, để thông qua một bộ luật về an toàn hạt nhân.

Hiện IAEA (cơ quan nguyên tử quốc tế) đã có các tiêu chuẩn an toàn hạt nhân được 72 nước thông qua năm 1986, sau vụ Chernobyl (vụ nổ lò hạt nhân khủng khiếp nhất từ trước đến bây giờ, bụi phóng xạ ảnh hưởng tới nhiều nước xung quanh, thiệt hại rất nhiều người, nhiều cửa)), nhưng không có tính ràng buộc pháp lý.

Phi châu chỉ có Nam phi sở hữu 2 lò điện hạt nhân ở Koeberg, cung cấp 6% điện năng. Maroc, Algeria và Ai Cập hiện có 10 lò phản ứng hạt nhân, phục vụ công cuộc nghiên cứu.

Bất chấp thảm họa hạt nhân tại Nhật, các nước vùng Vịnh vẫn quyết tâm phát triển năng lượng hạt nhân. Ảrập thống nhất đang xây nhà máy 20 tỷ USD, Kuwait có kế hoạch xây 6 lò phản ứng hạt nhân.

Trong số 442 lò hạt nhân trên toàn thế giới, vùng Trung Đông mới bước vào cuộc chạy đua nguyên tử. Sau vụ Chernobyl, nhiều nước đã ngưng chương trình

hạt nhân. Thảm họa hạt nhân Nhật hiện nay cũng khiến nhiều nước suy nghĩ lại.

Đức sẽ chấm dứt dùng điện hạt nhân : Đức trở thành nước công nghiệp đầu tiên chấm dứt dùng điện hạt nhân ... Chính phủ Đức đã đóng cửa 8 nhà máy điện hạt nhân ngay sau sự cố điện hạt nhân ở Nhật, và dự trù đóng cửa 9 nhà máy còn lại vào năm 2022 (Thụy Miên – Lê Loan, báo Thanh Niên ngày 31/5/2011).

4. Vấn đề giàu nghèo – Đây là chuyện muôn thuở và muôn đời, ngoài việc kêu Trời, người ta không biết đổ lỗi cho ai.

"Trời ơi ! Trời ở không cần,

*Kẻ ăn không hết, người lần không
ra"*

Thời nông nô, các chủ nông quyền lực nắm hết đất đai, ruộng vườn, đại đa số dân nghèo phải làm nô lệ để kiếm sống qua ngày, cuộc đời tối tăm lầm lũi.

Thời phong kiến, bọn cường hào ác bá, địa chủ, quân phiệt nắm hết ruộng đất, tài sản. Đại đa số dân chúng chấp nhận làm tá điền một nắng hai sương, sống trong cảnh nghèo đói, thiệt thòi, bị bóc lột.

Thời dân chủ tương đối khá hơn, lý thuyết thì hay đấy : Dân chủ có nghĩa là người dân được làm chủ mọi tài sản của đất nước, nhưng thực tế hố sâu giàu nghèo cũng

chẳng kém thời phong kiến, có khi còn sâu hơn, xa hơn nữa, cứ nhìn xung quanh chúng ta và hướng ra toàn thế giới mà xem bao nhiêu kẻ "ăn không hết", bao nhiêu người "lần không ra" !

Tuyên ngôn độc lập 2/9/1946 của nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa đã xác quyết : "***Tạo Hóa dựng lên con người bình đẳng, ai cũng có quyền tự do, quyền sống ...***" – Tại sao lại có những người "giành" được nhiều của cải, đất đai, ... có những người lao động suốt đời, cơm không đủ no, áo không đủ ấm, nói chi tới tiện nghi, đến trăm phương nghìn kế để hưởng thụ chất lượng cuộc sống.

Ở đây mới nói tới động từ "giành" có nghĩa là "xí được", chưa nói tới động từ "cướp đêm" hay "cướp ngày" dưới mọi hình thức tinh vi. Bạn nghĩ sao về đám cưới đình đám của hoàng tử William nước Anh tốn hơn 50 triệu USD, dân chúng nghĩ việc để xem đám cưới tính ra thiệt hại 10 tỷ USD (báo chí cuối tháng 4/2011), hay đám cưới con một quan chức lớn ở Ấn Độ tốn 28 triệu USD mà dân chúng nhiều người lên tiếng ca thán ? Trong khi đó hàng tỷ người trên thế giới mong được 1 USD/ngày để sống cũng chưa có ! Hai bài báo sau đây đủ tạo nên hình tượng của cái nghèo cho người ta "sờ được, ngửi thấy" :

a. "**Nói chuyện trên trời**" (báo Tuổi Trẻ ngày 13/3/2010 – Bút Bi) :

Trước tình hình nhiều công nhân ốm đói xanh xao và mỗi sáng vào ca với bước đi xiêu vẹo, thậm chí có người đang làm lăn ra ngất xỉu, hội nghị các ông chủ và liên hiệp các nhà bếp công nhân khẩn cấp họp bàn biện pháp cải thiện tình hình dù mỗi suất ăn đã có giá ... 5.000 đồng.

- Hàng tháng chúng tôi đã phát lương đều đặn - một ông chủ ném cái nhìn về phía liên hiệp các nhà bếp.

- Đủ muối, đủ mắm, rau xào có dầu và món canh không khi nào thiếu tốp mỡ ! - một bếp trưởng

phản công. Đúng rồi, phải nói kéo người ta tưởng cánh nhà bếp "cầm đầu sao khỏi dính tay".

Như vậy đã rõ : chủ phát lương đủ, nhà bếp không tư hào, vậy sao công nhân vẫn xanh lợt như tàu lá ?

- Vấn đề là công nhân thiếu kiến thức, không biết cân đối khẩu phần - một vị sửa lại cái cà vạt trên cổ béo ngấn, khịt mũi - phải tổ chức nhiều cuộc hội thảo, truyền đạt kiến thức về bữa ăn cho công nhân. Đó là : phải đủ đạm, tinh bột, chất béo, chất xơ, đường ... Đó là chưa kể ăn quà vặt, hàng rong phải tuân thủ triệt để an toàn vệ sinh thực phẩm !

Sau một phút ngỡ ngàng, cả hội nghị vỗ tay rần rần : phải, chí phải, lỗi là do công nhân thiếu kiến thức về dinh dưỡng ! Hội nghị thành công và bàn tiệc được bày ra, bia khai lớp bốp.

Một toán công nhân xuống ca này giờ tò mò lắng nghe phát biểu, lắc đầu : "Lương thế này đến cơm còn không đủ ăn nói gì cân đối dinh dưỡng mấy cha nội. Nói chuyện trên trời !".

b. **"70 tuổi vẫn long đong phận người"** (báo Thanh Niên ngày 30/6/2010 – Trần Thế Vinh) :

Một lần về miền Trung, tình cờ gặp một bà lão khoảng 70 tuổi đang bắt ốc tại một con sông, tôi

nhận ra đó là bà Bảy Chê, ở làng Đông Bình, Triêm Đông I, Điện Phương (Điện Bàn, Quảng Nam).

Bà Bảy Chê đang bắt ốc trên sông Đầm

Bà tên thật là Trần Thị Chê, ở cuối làng Đông Bình. Gia đình bà có 4 anh chị em, người chị cả lấy chồng xa quê biệt xứ từ những năm 60 thế kỷ trước, không biết giờ ở đâu ; người chị kế lấy chồng cùng làng cũng nghèo lại không may mang bệnh ung thư qua đời

và anh trai tập kết ra Bắc từ năm 1954. Cha bà ngày xưa làm nghề cào hén, ngày đêm lặn hụp hết sông này đến sông khác, mẹ con bà thức khuya dậy sớm nấu hén gánh đi bán khắp làng kiếm mấy đồng bạc lẻ, mua gạo, mua khoai sống qua ngày.

Mùa mưa lũ, cha bà lại cùng với đôi nôm tre đi "úp" quanh ruộng làng hoặc "đứng trú" (cát vó) dưới mưa gió buốt lạnh để kiếm vài con cá đồng. Cả gia đình sống trong một căn nhà vách đất, phen tre, mái rạ. Cha mẹ bà lần lượt ra đi, khi bà có chồng có con, chồng đi xa, bà lại phải nuôi con một mình. Công cụ kiếm sống của bà là chiếc

thau nhôm cao cổ, cái rổ tre, ngày ngày lặn lội từ sông Đầm, đến sông Phú Chiêm rồi lên hỏi Lai Nghi để bắt ốc, mò cua. Nhiều lần bà suýt chết vì sụp hố nước sâu, ốc cua cũng theo nước trôi mất, đành về tay không. Những ngày như vậy, cả nhà đành phải nhịn đói.

Cho đến bây giờ tuổi đã 70, bà cũng phải lặn lội suốt ngày từ sáng đến chiều để nuôi người chồng bị bệnh, mất sức lao động ngồi tại chỗ. Các con bà ai cũng nghèo, họ không đủ để lo cho gia đình của mình, làm sao để phụ cha mẹ. Có những đêm mưa lạnh bà cũng phải lặn lội rất khuya để bắt ốc. Một hôm tôi đến nhà, bà đang lúi húi

trong bếp lo bữa cơm chiều, bữa cơm chỉ có rau luộc và chén mắm cáy. Bà cho biết mỗi ngày từ việc mò cua bắt ốc, lúc nhiều nhất cũng được hai ba chục ngàn, gặp ngày nước lớn thì chỉ được năm mười ngàn. Nhìn lại, cả đời bà Bảy Ché phải chịu cực khổ suốt từ lúc nhỏ cho đến tuổi xế chiều, bao nhiêu nỗi lo toan vất vả dường như đọng lại hết trên khuôn mặt lam lũ của bà.

Rời nhà bà, tôi cứ nặng trĩu ưu tư, một kiếp người chưa có một ngày an nhàn, dù chỉ với mong ước rằng có được vài trăm ngàn đồng để thân già bớt được dăm bảy ngày lặn lội nơi ruộng cạn

đồng sáu.

Báo Thanh Niên ngày 21/5/2011 cũng làm hàng tỷ người nghèo thất nghiệp phải nuốt nước miếng : *Báo chí Anh tung tin Real đồng ý chuyển nhượng Ronaldo với giá 150 triệu bảng, Ronaldo sẽ là cầu thủ đắt giá nhất với mức lương 200.000 – 300.000 bảng/tuần ; Lương huấn luyện viên Mourinho 13,5 triệu Euro/năm ; Maradona 12 triệu Euro/năm – (hơn 1 tỷ tiền Việt Nam mỗi ngày, báo Thanh Niên ngày 23/5/2011).*

Có người nói rằng giàu có không phải là tội, nghèo khó cũng chẳng phải là tội, đó là tình trạng xã hội tự nhiên chẳng có gì đáng

bàn, ai giàu nấy hưởng, ai nghèo thì rắng chịu. Nói như vậy thì vẫn hàm hồ. Chúng ta phải xác định rằng giàu có mà do tài năng sáng kiến của mình, do cần cù tiết kiệm mà tích lũy được thì quả là không có tội, nếu do lợi thế chức quyền, mánh mung hay do những hành động phi pháp, hoặc do thừa kế từ đời cổ tổ tới giờ đã trải qua nhiều giai đoạn bất minh, thì vẫn có tội tày đình – Còn những người nghèo khó do mất sức lao động, không có điều kiện để làm việc, xoay sở thì quả thật vô tội và đáng thương ; còn nghèo khó do lười biếng, do cờ bạc, rượu chè, chơi bời, xì ke ma túy để thân tàn ma dại không thể lao động kiếm sống được thì đó

là tội chứ gì nữa, trách ai đây !

Đối với Đức Chúa Trời, thì chưa xét nguồn gốc của cái do đâu, chỉ nguyên thái độ hưởng thụ ích kỷ, không nghĩ tới người yếu kém hơn mình, không biết chia sẻ giúp đỡ đã là tội tày đình đáng phải xuống hỏa ngục ! Thánh Luca đã chép trong Tin Mừng dụ ngôn sau đây :

"Có một ông nhà giàu kia, mặc toàn lụa là gấm vóc, ngày ngày yến tiệc linh đình. Lại có một người nghèo khó tên là Ladarô, mụn nhọt đầy mình, nằm trước cổng ông nhà giàu, thèm được những thứ trên bàn ăn của ông ấy rớt xuống mà ăn cho no. Lại thêm mấy con chó cứ đến liếm ghẻ chốc

anh ta. Thế rồi người nghèo này chết, và được thiên thần đem vào lòng ông Ápraham. Ông nhà giàu cũng chết, và người ta đem chôn.

Dưới âm phủ, đang khi chịu cực hình, ông ta ngược mắt lên, thấy tổ phụ Ápraham ở tận đằng xa, và thấy anh Ladarô trong lòng tổ phụ. Bấy giờ ông ta kêu lên : "Lạy tổ phụ Ápraham, xin thương xót con, và sai anh Ladarô nhúng đầu ngón tay vào nước, nhỏ trên lưỡi con cho mát ; vì ở đây con bị lửa thiêu đốt khổ lắm ! Ông Ápraham đáp : "Con ơi, hãy nhớ lại : suốt đời con, con đã nhận phần phước của con rồi ; còn Ladarô suốt một đời chịu toàn những bất hạnh. Bây

giờ, Ladarô được an ủi nơi đây, còn con thì phải chịu khốn khổ. Hơn nữa, giữa chúng ta đây và các con đã có một vực thẳm lớn, đến nỗi bên này muốn qua bên các con cũng không được, mà bên đó có qua bên chúng ta đây cũng không được.

Ông nhà giàu nói : "Lạy tổ phụ, vậy thì con xin tổ phụ sai anh Ladarô đến nhà cha con, vì con hiện còn năm người anh em nữa. Xin sai anh đến cảnh cáo họ, kéo họ lại cũng sa vào chôn cực hình này ! Ông Ápraham đáp : "Chúng đã có Môsê và các Ngôn Sứ, thì chúng cứ nghe lời các vị đó. Ông nhà giàu nói : "Thưa tổ phụ

Ápraham, họ không chịu nghe đâu, nhưng nếu có người từ cõi chết đến với họ, thì họ sẽ ăn năn sám hối. Ông Ápraham đáp : "Mô-sê và các Ngôn Sứ mà họ còn chẳng chịu nghe, thì người chết có sống lại, họ cũng chẳng chịu tin" (Lc 16,19-31).

5. Ngôi sao xấu – Những người có cuộc đời không mấy suôn sẻ, ngoại hình lại không được hấp dẫn dễ nhìn thường than thở : "Mình sinh ra nhằm ngôi sao xấu", có ý nói về một định mệnh hẩm hiu hay nói cách khác tại Ông Trời sinh ra mình không được đẹp nên khó tiến thân. Nhất là thời buổi hiện tại, tiêu chí ngoại hình là hết sức quan

trọng : tuyên "osin" cũng phải ngoại hình khá mới được.

Liệu có ngôi sao xấu thật không ? Hoặc nói cách khác, Ông Trời có sinh ra ai tật nguyên, xấu xí hay không ? Bạn đọc nghĩ thế nào thì tùy các bạn còn người viết thì xác tín rằng không có ngôi sao xấu. Sao nào trên bầu trời cũng le lói cả, có mờ nhạt là do nó ở xa chúng ta quá đó thôi. Lòng Trời rộng hơn đại dương chứ đâu có hẹp như cái ao tù để rồi "ăn ở bất công" tạo ra người này đẹp, kẻ kia xấu, người này hoàn chỉnh, kẻ kia khiếm khuyết. Thánh Kinh Cựu Ước đã chẳng quả quyết : "*Con người được tạo dựng giống hình*

ảnh Thiên Chúa" đó sao (sách Sáng Thế đoạn 1, câu 27), mà Thiên Chúa hay Ông Trời là Chân-Thiện-Mỹ tuyệt đối thì làm gì có "hình ảnh" xấu xí. Một họa sỹ, một nhà điêu khắc tạo nên một tác phẩm phải đẹp (theo tác giả), chứ có ai cất công vẽ vờì đục đẽo ra một tác phẩm xấu bao giờ, trừ khi tác giả không có khả năng, tài cán (lực bất tòng tâm), vậy thì làm sao lý giải hiện tượng xã hội : kẻ đẹp, người xấu, kẻ khỏe người đau, kẻ béo người gầy, kẻ đầy đủ mọi bộ phận, lại lành lặn xinh đẹp, người bị khiếm khuyết, biến dạng đến nỗi đi lại cũng khó khăn, chẳng còn cơ hội để lao động kiếm sống, phải chịu thiệt thòi mọi mặt ? Nếu Trời

không là tác nhân của tình trạng bị đất đỏ thì mọi sự tội tệ chỉ tại con người mà thôi.

Này chúng ta sinh ra không "xinh đẹp" là do cha mẹ chúng ta hoặc ông bà chúng ta đã nghèo khổ, ăn uống thiếu thốn, suy dinh dưỡng, lại lao động cực nhọc, điều kiện y tế không có nên cứ mang chúng ta trong những điều kiện bất lợi, rồi sinh ra chúng ta bệnh tật, yếu đuối làm sao mà "xinh đẹp" được. Có khi do nhiễm bệnh đậu đó bởi người này người kia, hoặc bởi môi trường đã bị rải chất độc da cam, hoặc đã uống phải nước sông Thị Vải, sông Hồng, sông La Ngà, sông Đồng Nai và mọi nguồn

nước đã bị ô nhiễm do nước thải các nhà máy đổ vào.

Chúng ta nghe báo chí nói tới làng ung thư ở ngoài Bắc, ở đó đa phần dân làng bị bệnh ung thư do nhiễm độc khí và nước thải từ một nhà máy nấu quặng nào đó xả ra. Dân làng nghèo đói không thể chuyển chỗ ở, Nhà nước cũng khó khăn chẳng dễ kiếm chỗ di dời cả một làng một xã, mà không phải chỉ di dời còn làm sao cho họ có đất trồng cấy, có công ăn việc làm để sinh sống nữa ! Đóng cửa nhà máy thì nhà nước không thu được lợi nhuận, nhiều ngàn công nhân thất nghiệp nên cứ để vậy rồi loay hoay tìm cách khắc phục hậu quả,

đền bù chút đỉnh cho dân. Trường hợp nhà máy Vedan cũng vậy.

Còn trăm nghìn thứ do con người phát minh ra có giải quyết được một số đam mê của con người, nhưng tác hại cho con người thì không thể kể hết – thuốc Lào, thuốc lá, thuốc lác, thuốc phiện ... gây ra hàng trăm triệu cái chết trong năm. Một người nghiện ma túy, ung thư phổi làm khổ cả nhà, cả xóm và cả xã hội (do lây nhiễm).

Rượu bia, rượu mạnh giải quyết đam mê của một bộ phận dân chúng, nhưng lại sinh ra bệnh tật, tệ nạn mâu thuẫn và chết chóc, ưu phiền cho muôn ngàn người ...

Xe cộ phát triển, nhập nhiều gây ra không biết bao nhiêu tai nạn, thương tật ... một chiếc xe hơi xả khói cả xã hội phải "ngửi mùi".

Súng đạn, mìn, bom, nhất là nguyên tử ... phục vụ hạnh phúc con người hay chỉ đe dọa, hủy diệt ? Hai cuộc thế chiến làm cho hàng trăm triệu người chết, hàng tỷ người bị thương tật, ảnh hưởng xấu cách này cách khác.

Nhiều thủy điện quá cũng làm hại môi trường, gây lũ lụt, bức tử các dòng sông : chỉ cần một đập thủy điện trên thượng nguồn sông Hồng, cả miền Bắc sẽ phải thất điên bát đảo. Còn ở miền Nam, chúng ta hãy đọc báo Tuổi Trẻ

ngày 23/9/2010 : "**11 dự án thủy điện đe dọa sông Mékong**" (bài của N.Triều – H.Giang) :

Trong thông cáo phát đi ngày 22/9, Quỹ quốc tế bảo vệ thiên nhiên (WWF) cho biết hiện có 11 đập thủy điện được đề xuất xây dựng trên hạ lưu sông Mékong, đoạn chảy qua Lào, Campuchia, Thái Lan và Việt Nam. Nếu chỉ một trong số những con đập này được xây dựng, nó sẽ phá vỡ sự kết nối hệ sinh thái của sông Mékong và dẫn đến một loạt tác động tiêu cực.

Cũng theo WWF, ngày 24/9 tại Bangkok (Thái Lan), lần đầu tiên các ngân hàng hàng đầu của Mỹ,

châu Âu và châu Á sẽ cùng nhau gặp gỡ tại một hội thảo do WWF cùng các cơ quan phát triển khác đồng tổ chức. Cuộc họp sẽ tập trung bàn về các rủi ro về tài chính, xã hội và môi trường cũng như trách nhiệm đối với phát triển thủy điện trên hạ lưu sông Mékong và tìm giải pháp giảm thiểu những rủi ro này.

Đập Tam Hiệp gây nhiều vấn đề nghiêm trọng : Theo AFP, chính phủ Trung Quốc cho biết "Đập Tam Hiệp (lớn nhất thế giới) mang đến lợi ích to lớn nhưng lại có vấn đề cần khẩn trương giải quyết, như ổn định và cải thiện điều kiện đời sống cho người dân

di dời (1,4 triệu dân), bảo vệ môi trường sinh thái và ngăn ngừa các tai biến địa chất" (đập khởi công 1993, hoàn thành 2008, nhân chìm hàng ngàn làng xã và các di tích khảo cổ, hiện nay cần hàng tỷ USD để khắc phục hậu quả về môi trường) – (Báo Thanh Niên ngày 20/5/2011 – Lê Loan).

Còn vụ khí hậu nóng lên do khí thải của các nhà máy bay lên không trung làm cho băng tuyết Bắc cực, Nam cực tan chảy. Các nhà khoa học tính khoảng 90 năm nữa mực nước biển sẽ dâng lên 1,6m, nhiều đảo, nhiều nước sẽ "chìm".

Báo Công an Tp.HCM ngày

27/5/2011 có bài "Vịnh Nha Trang đang hấp hối" : Vịnh Nha Trang một trong những vịnh đẹp nhất thế giới hiện đang "hấp hối" vì rác và ô nhiễm dưới mọi hình thức.

Chương trình INFO-TV ngày 29/5/2011 thông tin : Tới năm 2020, Việt Nam sẽ phải giải quyết 22 triệu tấn chất thải mỗi năm

Loài người đang sống trong những điều kiện nguy hiểm như thế nhất là tuyệt đại đa số dân nghèo, làm sao không ảnh hưởng xấu tới con cái, cháu chắt :

- Thở khí ô nhiễm.
- Uống nước pha lẫn thuốc trừ sâu, dioxin, chất độc, chì, thủy

ngân ...

- Ăn thức ăn nhiễm đủ mọi thứ chất độc từ phóng xạ nguyên tử đến hóa chất.
- Mặc những chất vải cũng nhiễm độc, gây ung thư.
- Ở trong môi trường ngập rác – Tầng ôzôn bị thủng không đủ sức che chở cho làn da, khuôn mặt. Thử hỏi làm sao khỏe mạnh, xinh đẹp được. Lại còn hậu quả lâu dài của chiến tranh, diễn ra liên tục khi thì ở nơi này, lúc thì ở nơi nọ, thế giới hầu như chưa có một ngày thực sự bình yên – Người viết sinh ra trong chiến tranh, tuổi thơ được nuôi dưỡng dưới đạn bom, lớn lên

trong loạn lạc, đói kém (trận đói thế kỷ năm Ất Dậu 1945, nguyên miền Bắc Việt Nam khoảng 2 triệu người chết đói), bây giờ trải qua tuổi già dưới hậu quả của chiến tranh, mìn bom vẫn còn bị chôn vùi đâu đó trên đất nước, rà gỡ chưa hết. VTV.9 chương trình *Sáng Phương Nam* sáng 25/5/2011 đưa tin : Israel lập được bản đồ nhờ vệ tinh hiện còn 200 triệu bãi mìn chôn vùi đó đây trên trái đất, bản đồ này sẽ giúp gỡ mìn ít nguy hiểm hơn. Ký ức kinh hoàng về những lần chạy loạn, nằm dưới con mương nghe ù tai tiếng máy bay, đại bác, ... lâu lâu ký ức chiến tranh lại hiện về

trong cơn ác mộng. Người viết nhiều khi cứ lần thân tự hỏi : *Sao lại đánh nhau nhỉ ? Sao người miền Bắc lại giết người miền Nam và ngược lại ?* Hận thù kéo dài nhiều chục năm từ thời phân tranh Trịnh Nguyễn cho tới những năm gần đây, hàng trăm triệu người chết, què, cụt, mù, điếc, điên loạn, tâm lý trầm cảm, bất ổn do mất mát quá nhiều người thân và của cải. Tại sao nước Đức cũng có thời cách chia Đông Tây, cũng đối đầu thù địch rồi hòa hợp được, chẳng phí xương máu, đạn dược, tiền của, chẳng phí "nhời" chữ bới, vu không hạ nhục nhau ? Ngày nay họ mạnh nhất châu Âu. Còn

tại nước mình, người dân sống nhiều năm trong những điều kiện tâm sinh lý như vậy, làm sao không ảnh hưởng xấu tới dòng giống tương lai ! Con cái, cháu chắt lành lặn, xinh đẹp làm sao được ? Ấy là chưa kể bao nhiêu trường hợp người mẹ mang thai, sinh đẻ thiếu điều kiện thuận lợi : tinh thần bị ức chế do phiền não khổ sâu, thân xác bị bạo hành dã man.

Báo Thanh Niên ngày 16/6/2010 đưa tin : "**Một người vợ bị chồng hành hạ 14 năm**" (bài của Gia Bách) :

Đó là bà Nguyễn Thu Hằng (43 tuổi, ngụ ấp Gành Hào 1, xã Hòa Tân, TP Cà Mau, tỉnh Cà Mau),

được lực lượng Công an xã Hòa Tân đưa về trụ sở ngày 15/6, trong tình trạng trên người có nhiều vết thương, tụ máu đỉnh đầu, 2 hốc mắt bầm tím, mặt sưng phù.

Ngày 15/6, tháp tùng đoàn công tác của Công an xã Hòa Tân, chúng tôi tìm đến nhà bà Nguyễn Thu Hằng. Biết có người trong nhà nhưng gọi mãi vẫn không có tiếng

trả lời, buộc lòng lực lượng làm nhiệm vụ phải tìm cách vào nhà. Trong căn nhà tối om, một người đàn bà mặt sưng húp, bước từng bước chậm chạp. Trông bà gầy gò, mặt bầm tím, tay chân hằn những vết thâm đen ngang dọc, dấu tay cào cấu còn in rõ trên cổ ... Đó là bà Nguyễn Thu Hằng.

Hai hàng nước mắt chảy dài, bà Hằng nói những vết thương trên người là do chồng, ông Lê Đồng Khởi, đánh vào ngày 12/6. Nhưng rồi bà một mực không cho biết thông tin gì thêm, bảo rằng vợ chồng sống với nhau thì đánh nhau là chuyện bình thường và bà bị chồng đánh thường xuyên như thế

đã 14 năm nay. Bà Hằng cũng không nhớ hết đã bao nhiêu lần bị chồng đánh những trận thừa chết thiếu sống.

Thích là đánh

Đề làm rõ hành vi bạo hành vợ trong thời gian dài của ông Lê Đồng Khởi, Công an xã Hòa Tân tiến hành lấy lời khai đối với bà Nguyễn Thu Hằng. Sau hơn 4 giờ thuyết phục, bà Hằng mới kể lại một phần sự việc : "*Cũng như những cặp vợ chồng khác, thời gian mới cưới vợ chồng tôi sống rất hạnh phúc. Nhưng 9 năm sau đó, tôi bắt đầu bị anh Khởi thường xuyên đánh đập. Làm công việc nhà không vừa ý anh cũng đánh,*

nói không vừa lòng anh cũng đánh, đôi lúc mời anh ăn cơm, lời mời không vừa lòng anh cũng đánh. Khi tôi sinh con thứ 2 (người con này năm nay 14 tuổi) anh bắt đầu đánh, đến khi sinh thằng út (9 tuổi) thì anh đánh nhiều hơn và nhiều lần đánh tôi đến xỉu. Thời gian đầu anh đánh, bà con láng giềng có đến can ngăn, nhưng mỗi lần bà con đến can ngăn là anh Khởi lại chửi bới, đòi chém nên sau đó không ai dám can thiệp vào mỗi khi anh đánh tôi".

Lời kể của bà Hằng luôn bị đứt quãng bởi từng cơn ho kéo dài. Một điều mà chúng tôi cũng như những điều tra viên không thể lý

giải được là vì sao trong một thời gian dài bị chồng đánh đập tàn nhẫn nhưng bà Hằng vẫn không hé răng nửa lời. Trước cơ quan điều tra, bà luôn bênh vực chồng và đề nghị đừng xử lý bởi bà còn yêu chồng và muốn gia đình sum họp để lo cho các con. Cả 3 người con của bà hằng ngày chứng kiến cảnh cha đánh mẹ nhẫn tâm như thế nhưng vẫn một mực bênh vực cha.

Hàng xóm sợ bị trả thù

Theo lời bà Phạm Thị Ly (ông Khởi gọi bằng dì), nhà sát cạnh nhà bà Hằng, thì : "*Tôi và mẹ nó là cô cậu ruột, nhưng tôi từ nó lâu rồi. Nó là con người tàn nhẫn nhất mà tôi từng gặp. Mẹ nó nó cũng*

chửi, vợ nó thì nó muốn đánh là đánh, không có lý do. Có lần nó trán nước vợ nó gần chết, đưa con gái tôi hay được chạy đến kéo con Hằng lên. Lúc đầu nó đánh vợ, gia đình tôi còn can ngăn nhưng mỗi lần can là nó chửi bới, hăm dọa nên tôi không dám nữa. Mà nói thật, nhiều lúc nghe nó đánh vợ, tôi vái Trời Đất cho vợ nó chết sớm cho bớt khổ thân, chứ sống mà bị hành hạ như thế chết còn sướng hơn".

Bà Ly là người duy nhất cùng xóm với bà Hằng dám nói về hành vi bạo hành của ông Lê Đồng Khởi. Còn những người bà con khác không ai dám hé răng vì sợ bị

trả thù. Một người hàng xóm ông Khởi (xin được giấu tên) nói : "*Tôi rất thương vợ thằng Khởi nhưng thằng Khởi quá hung hăng nên tôi không dám đứng ra làm nhân chứng, chỉ nhờ cơ quan chức năng đưa vợ nó đi điều trị và có biện pháp trừng trị thằng vũ phu đó*". Còn một người bà con ruột thịt với ông Khởi bức xúc : "*Vợ nó đi làm ở TP Cà Mau. Nó canh đến tháng vợ lĩnh lương là ra lấy tiền. Nếu vợ đưa không đủ tiền là nó xuống tay đánh không thương tiếc. Có lần, nó cột tóc vợ vô xe rồi chạy đi, may là vợ nó thoát ra được, nếu không lần đó chắc là chết. Mẹ nó can ngăn thiếu điều nó đánh mẹ nó luôn. Thậm chí có lúc nó dắt ghè*

(bồ nhí - PV) về nhà mà con vợ nó không dám mở miệng nói lời nào".

Bác sĩ Lê Văn Tèo, Trưởng trạm Y tế xã Hòa Tân, người trực tiếp khám bệnh cho bà Hằng, nói :
"Thật sự tôi không thể hình dung ra sự tàn nhẫn của người chồng này. Bà Hằng bị đa chấn thương phần mềm, đáng lo nhất là những vết thương phần đầu, cần phải đi giám định, chụp X-quang để có kết quả chính xác nhất".

Trao đổi với chúng tôi chiều 15/6, trung tá Phạm Thanh Tùng, Trưởng công an xã Hòa Tân, cho biết : "Trước mắt, để phòng ngừa hậu quả bởi ông Khởi hiện không biết đang ở đâu nên chúng tôi tạm

thời không để bà Hằng về nhà trong thời gian này". Còn bà Đặng Kim Chung, Chủ tịch Hội Phụ nữ xã Hòa Tân, thông tin : "Trong thời gian chị Hằng điều trị, tiền viện phí, tiền thuốc, ăn ở trước mắt Hội sẽ đứng ra lo liệu. Tôi rất đau lòng khi chứng kiến sự vụ này. Thật là một hành động quá tàn nhẫn".

Đến tối qua, Công an xã Hòa Tân thông tin hôm nay (16/6) sẽ đưa bà Hằng đi giám định thương tật. Ông Lê Nghĩa Hiệp, em của ông Khởi cũng thay mặt gia đình cam kết trong ngày 16/6 sẽ đưa ông Khởi đến trình diện công an.

6. **É chồng tại Trời :**

*"Bắc thang lên hỏi Ông Trời
Sao không bố thí cho tôi tí chồng"
(ca dao)*

Trong mục Vườn Hồng của báo Thanh Niên Chủ nhật, nơi anh BỒ Câu chuyên gỡ rối tơ lòng, có lần một cô bé viết thư hỏi : *"Anh BỒ Câu ơi, có phải nỗi bất hạnh lớn nhất của người phụ nữ là ế chồng không anh ?"*. Anh BỒ Câu trả lời : *"Em ạ, nỗi bất hạnh lớn nhất đối với một phụ nữ không phải là ế chồng, mà là lấy phải thằng chồng không ra gì"*. Câu trả lời có vẻ "nặng phần an ủi vô về" chứ thực sự nỗi khát khao có một tấm chồng vô cùng lớn lao. Thánh Kinh Cựu Ước trong phần xử phạt bà tổ

phạm lỗi đã quyết : "*Người sẽ
thèm muốn chồng người và nó sẽ
thống trị người*" (St 3,16).

Ca dao tục ngữ kết tinh của
những gì là phổ biến nhất và chân
thực nhất :

*(Tuổi xuân chẳng chịu lấy chồng)
"Người ta lấy hết chồng mông mà
gào"*

Thật vậy, ai có xem qua cuốn
phim "Bến Đợi" thì thấy rõ những
cô gái lỡ thì ế chồng khổ sở như
thế nào, họ khát khao một tấm
chồng đến mức nào. Đến nỗi chỉ
cần một chàng thanh niên "vãng
lai" qua một thoáng thôi, họ cũng
sẵn sàng "gá nghĩa", miễn sao họ
"còn lại mụn con". Chính diện thì

là nỗi khát con, nhưng ẩn khuất bên trong vẫn là khát khao một tấm chồng hay một mái ấm gia đình, như đũa đủ đôi, như chim liền cánh, như cây liền cành. Sở dĩ vượt tầm tay vì không níu kéo nổi – "cô đằm ăn xôi, xôi lại hằm", cho nên suốt đời vẫn ngồi "bến đợi". Mục : Dịch vụ "thuê" chồng đăng trên báo Phụ Nữ ngày 12/1/2010, đã nói lên hết nỗi khát khao và cả nỗi cô độc của những phụ nữ "đơn thân".

Điều an ủi dễ tìm nhất là đồ thừa cho Ông Trời, số Trời, tại Trời hồng cho nên đành chịu vậy. Trường hợp trai gái yêu nhau mà không vượt qua được những rào

cản của bản thân, gia đình và xã hội, cũng lại đổ cho Trời.

Đã khá lâu có một bài hát một thời rất phổ biến, đi đâu cũng nghe, con nít cũng thuộc, người viết không nhớ tên bài hát cũng như tác giả, nhưng vẫn nhớ câu mở đầu như sau : "*Không phải tại anh cũng không phải tại em, tại Trời xui khiến nên chúng mình xa nhau ...*"

Nếu đàn bà ế chồng khổ sở như thế thì đàn ông ế vợ cũng chẳng hơn gì, vì vấn đề nam nữ nó thuộc bản năng bảo tồn nòi giống cũng mạnh mẽ chẳng kém bản năng sinh tồn là bao. Nhiều người có lẽ sai lầm khi cho rằng đòi hỏi thỏa mãn

tình dục là một nhu cầu. Nhu cầu theo nghĩa hẹp nhất là cái cần thiết cho sự sống, không có nó thì chết như khí thở, thực phẩm, nước uống, còn tình dục chưa phải là cái gì tới cần đến nỗi thiếu nó thì không thể sống được : thí dụ đứa trẻ từ sơ sinh tới lúc dậy thì đâu có vấn đề tình dục. Nhiều người tu hành hay tình nguyện sống độc thân, họ cũng đâu có chết. Những người góa bụa trong tuổi già họ cũng sống được cho đến khi lìa đời, không cần tái giá, tục huyền. Do đó tình dục chỉ là một khuynh hướng mạnh mẽ nằm trong bản năng bảo tồn nòi giống mà Tạo hóa đã an bài. Chủ trương cho đó là nhu cầu bức thiết dường như

hàm ý biện minh cho sự thiếu kèm chế của mình mà thôi.

Như trên đã nói, tình dục là khuynh hướng mạnh mẽ của con người, do đó khi bị ức chế thì đàn ông cũng thất điên bát đảo. Người xưa vẫn nói "đàn ông không qua cái mộng đàn bà" – tự cổ chí kim trong binh pháp hay chính pháp, mỹ nhân kế luôn hiệu quả, thất bại chỉ tại diễn tuồng dở mà thôi. Vua Salomon khôn ngoan là thế mà cũng ngã gục ; Hô lô phê tướng tài và mạnh như vậy vẫn bị bà Giuđitha chặt đầu (Thánh Kinh Cựu Ước).

*"Tám lòng nhi nữ cũng xiêu anh
hùng" (Kiều)*

Vua Trụ, Đông Trác, Lã Bố ...
đều toi mạng cả ! Mới đây báo Tài
Chánh (Trung Quốc) đã nói tới
một phụ nữ Trung Quốc gốc Việt
tên là Lý Vi – 48 tuổi, làm cho 15
quan tham bay chức, các quan ở
các thành phố Vân Nam, Bắc
Kinh, Thanh Đảo, Quảng Đông
(nguyệt san Công giáo & Dân tộc số 194,
trang 120 trong mục Thế giới 30 ngày qua).

Trận chiến vô cùng khốc liệt
trong chuyện Iliat của đại thi hào
Home (thế kỷ 9-8 trước Công
nguyên) giữa quân Hy Lạp và
thành Troy, chỉ vì cô nữ tỳ xinh
đẹp Brizêix được chia cho tướng
Asin mà chủ tướng Agamemnon
lại cướp mất (Tủ điển Văn học Bộ mới –

2004).

Bộ phim đình đám "Xích Bích" đã nêu rõ ý đồ xâm chiếm Giang Nam của Tào Tháo chỉ vì nàng Tiểu Kiều xinh đẹp vợ của Chu Du.

Thánh Gioan Tẩy Giả, vị Tiên Hô của Chúa Cứu Thế đã bị vua Hêrôđê chém đầu chỉ vì dám trách ông cưới nàng Hêrôđiã, chị dâu xinh đẹp của ông (Mt 14,3-12).

Vua Salômôn quá từng trải trong "tình trường" đã phải thốt lên : *"Tình yêu mãnh liệt như tử thần, cơn đăm mê dữ dội như âm phủ"* (Cựu Ước, sách Diễm Ca đoạn 8, câu 6).

Cha ông chúng ta đã nói "nhân

sao vật vậ", cứ quan sát lũ chó đực trong mùa giao phối chúng khổ sở biết chừng nào, hầu hết là những tên "cô đấm ăn xôi" để rồi nộp mạng ! Đám bọm nhậu chỉ chờ có thể.

Những cuộc thăm dò, thống kê vấn đề xã hội cho thấy đàn ông đa thê nhiều hơn đàn bà đa phu, đàn ông tục huyền nhiều hơn đàn bà tái giá, đàn ông ngoại tình nhiều hơn đàn bà. Một thăm dò mới đây cho kết quả đáng giật mình : 70-90% đàn ông có gia đình rồi vẫn ngoại tình ! (Bài điều tra của L. Anh, báo Tuổi Trẻ ngày 18/4/2009). Chuyện đàn bà nó nhạy cảm đối với đàn ông đến nỗi chi phối cả những chuyện hệ

trọng như thắng thua, danh dự của họ - Chương trình Sáng Phương Nam VTV.9 sáng 9/5/11 đưa tin và hình ảnh cuộc so tài đấu vật ở quảng trường Thời Đại – New York rất đông người xem 2 tay vật vạm vỡ "kẻ tám lạng người nửa cân", thuộc 2 cường quốc hàng đầu thế giới Nga-Mỹ. Kết quả Mỹ thắng, Nga thua. Huấn luyện viên hay trưởng đoàn Nga lên tiếng thanh minh : *"Chúng tôi thua do thiếu tập trung, trước mắt chúng tôi là bảng quảng cáo quần áo lót phụ nữ - Chúng tôi bị phân tâm vì những cô gái đẹp nên mới thua"*.

▪ **"Nhũ" kể tại tòa !**

Một luật sư ở T/p Chicago (Mỹ)

khiếu nại luật sư đối thủ cố tình để một phụ nữ có ngực to ngồi cạnh mình tại tòa nhằm làm phân tán sự chú ý của bồi thẩm đoàn (ảnh).

Theo báo Chicago Sun-Times, Thomas Gooch nói mục đích duy nhất của người phụ nữ tên Daniella Atencia là "làm cho bồi thẩm đoàn mất tập trung vào vụ kiện đang diễn ra". Ông cho rằng đó là chiến thuật "bản" của đối thủ Dmitry Feofanov, trong vụ xử liên quan

đến một chiếc xe đã qua sử dụng (T.Q, báo Thanh Niên ngày 28/5/2011).

Chuyện "đàn ông đàn bà" là chuyện muôn thuở và vô tận, nó chỉ chấm dứt vào ngày tận thế - Nhà thơ Tú Xương đã phát biểu rất thật với lòng mình :

*"Một trà một rượu một đàn bà
Ba cái lãnh nhãng nó quấy ta
Chừa được cái nào hay cái đó
Có chăng chừa rượu với chừa trà"*

Bà chúa thơ nôm họ Hồ còn "thành thật" hơn nữa, nhưng tế nhị lấy cái quạt che đậy ẩn ý của mình, đồng thời cũng muốn "chửi xéo" cả đàn bà lẫn đàn ông :

"Một lỗ râu râu mấy cũng vừa

...

Phì phạch trong lòng đã sướng chưa ?"

(Hồ Xuân Hương)

Chuyện đó nặng nề như món nợ,
cứ vay cứ trả. Bài thơ "**Cái nợ
chồng con**" :

*"Hỡi chị em ơi có biết không ?
Một bên con khóc một bên chồng*

...

*Chồng con cái nợ là như thế
Hỡi chị em ơi có biết không ?"*

(Hồ Xuân Hương)

Có lẽ bà chúa thơ nôm khi sáng
tác bài này đã "ngắm" câu ca dao
nói về cái nợ này trong đời sống
phụ nữ nông thôn :

" ...

*Lợn kêu, con khóc, chồng đòi tòm
tem"*

Đòi hỏi của bản năng bảo tồn

nòi giống nó ghê gớm như vậy, thế mà lại ế vợ ế chồng thì bẽ tắc hoàn toàn, người ta sẽ khổ sở biết chừng nào nếu không thăng hoa được khuynh hướng này bằng một lý tưởng cao đẹp hơn như là tôn giáo hay bác ái xã hội. Làng SOS là một tổ chức quốc tế nuôi trẻ mồ côi, phát triển trên toàn thế giới, yêu cầu của tổ chức này là tất cả những ai phục vụ làng SOS từ Giám đốc cho đến các "Mẹ" của mỗi nhà đều phải tình nguyện sống độc thân, dĩ nhiên khi nhận ai vào biên chế thì tổ chức sẽ bảo đảm cho cuộc sống của họ suốt đời.

Tình trạng ế âm là có thật trong xã hội ở mọi thời đại và cũng ảnh

hưởng không nhỏ tới đời sống xã hội, mặt tích cực thì ít nhưng mặt tiêu cực có lẽ nhiều.

Trai dễ đi tới chỗ "quậy", chơi bời, tam khoanh tứ đóm. Gái dễ thì dễ uống "thuốc liều", nhẹ thì làm bé làm mọn, nặng thì sẵn sàng "xả láng" tuổi xoan, khi toan về già thì sẵn sàng nhận chức "tú bà, tú má". Dĩ nhiên không thể "vơ đũa cả nắm" ai có đeo kính màu đen hay màu xám nhìn vào đời sống xã hội thì cũng phải nhận ra những ngọn nến vẫn chiếu sáng, đó là những tâm hồn cao thượng tình nguyện sống độc thân vì những lý tưởng cao đẹp, hoặc những con người vì hoàn cảnh này hoàn cảnh nọ không

thể lập gia đình nhưng họ có lòng đạo đức, tự trọng, can đảm chấp nhận thực tại, kèm chế được khuynh hướng xấu, biết thăng hoa cuộc sống của mình đồng thời đem lại nhiều cái hay cái đẹp cho đời.

Nhà thi sỹ "gió trăng" Hàn Mặc Tử của chúng ta đã có mối tình tha thiết, gia diết, cháy bỏng nhưng chẳng may ông bị bệnh cùi nên không xây dựng gia đình được, đành chấp nhận "ở ế", nhưng ông đã biến nỗi cô đơn thành những vần thơ tuyệt mỹ cho người đương thời và muôn thế hệ mai sau. Tác phẩm của ông nằm trong chương trình giáo khoa tiếng Việt. Đây chúng ta xem "ế cũng có năm bảy

đường" đây chứ ! Đức Giêsu đã giải đáp câu hỏi về vấn đề hôn nhân, ly dị và độc thân như sau :

Khi Đức Giê-su giảng dạy những điều ấy xong, Người rời khỏi miền Galilê và đi đến miền Giuđê, bên kia sông Giordan. Dân chúng lũ lượt đi theo Người, và Người đã chữa họ ở đó. Có mấy người Pharisiêu đến gần Đức Giêsu để thử Người. Họ nói : "*Thưa Thầy, có được phép rẫy vợ mình vì bất cứ lý do nào không ?*" Người đáp : "*Các ông không đọc thấy điều này sao : Thuở ban đầu, Đấng Tạo Hoá đã làm ra con người có nam có nữ, và Người đã phán : Vì thế, người nam sẽ lìa cha*

mẹ mà gắn bó với vợ mình, và cả hai sẽ thành một xương một thịt. Như vậy, họ không còn là hai, nhưng chỉ là một xương một thịt. Vậy, sự gì Thiên Chúa đã phối hợp, loài người không được phân ly". Họ thưa với Người : "Thế sao ông Môsê lại truyền dạy cấp giấy ly dị mà rẫy vợ ?" Người bảo họ : "Vì các ông lòng chai dạ đá, nên ông Môsê đã cho phép các ông rẫy vợ, chứ thuở ban đầu, không có thế đâu. Tôi nói cho các ông biết : Ngoại trừ trường hợp hôn nhân bất hợp pháp, ai rẫy vợ mà cưới vợ khác là phạm tội ngoại tình".

Các môn đệ thưa Người : "Nếu làm chồng mà phải như thế đối với

vợ, thì thà đừng lấy vợ còn hơn".
Nhưng Người nói với các ông :
"Không phải ai cũng hiểu được
câu nói ấy, nhưng chỉ những ai
được Thiên Chúa cho hiểu mới
hiểu. Quả vậy, có những người
không kết hôn vì từ khi lọt lòng mẹ,
họ đã không có khả năng ; có
những người không thể kết hôn vì
bị người ta hoạn ; lại có những
người tự ý không kết hôn vì Nước
Trời. Ai hiểu được thì hiểu" (Mt
19,1-12).

Câu trả lời của Chúa Giêsu cho
chúng ta thấy rõ ràng Chúa Trời
hay Ông Trời không bắt ai phải ế
cả. Ngài tạo dựng con người có
nam có nữ, là có ý cho họ sống hài

hòa hạnh phúc để bảo đảm cho dòng dõi tương lai, vì thế ngoài những yếu tố chung nhất của loài người như có hồn có xác, với đầy đủ mắt mũi tay chân ... những gì liên quan tới chức năng của mỗi phái thì có sự khác biệt, cái đàn ông thừa thì đàn bà thiếu, cái đàn bà thừa thì đàn ông lại thiếu, sự thừa thiếu đó nằm trong chủ ý của Ông Trời, đó là để hai bên cần có nhau, bổ túc cho nhau, cho nên nếu biết sống hòa hợp thì đơn vị gia đình sẽ vững mạnh, phát triển nhanh. Trong đời sống hôn nhân, khi tìm vợ kiếm chồng người ta thường nói "đi tìm cái nửa" của mình.

*"Chim khôn đậu mái nhà quan
Trai khôn tìm vợ, gái ngoan tìm
chồng"*

Khi đã thành hôn họ gọi nhau là
"mình" :

*"Mình với ta tuy hai mà một
Ta với mình tuy một mà hai"*

Vậy nếu Ông Trời không tạo ra
cái "é" (trừ những người tự nguyện
vì lý tưởng cao đẹp được Ngài
chấp nhận và ban phước), thì chỉ
tại con người mà thôi. Đồ thừa cho
Trời là phạm tội "vu không" đấy !
Xin nêu lên một số nguyên nhân :

a. Do hủ tục "môn đăng hộ đối"
của thời phong kiến và cả thời
hiện tại nữa, làm cho biết bao

đôi nam nữ yêu nhau tha thiết mà rốt cuộc không đến được với nhau, có người thì tự tử, có người thì thề độc "hông thêm yêu" nữa.

- b. Do tình trạng quá nghèo, không ai "đoái đến" – như trên đã nói nghèo là do người ta tham lam chiếm đoạt hết của cải Trời cho chung mọi loài, chiếm giữ thường thì do thủ đoạn, câu nói "người bóc lột người" nếu có sai thì chỉ sai 1% mà thôi, vì quá rõ những thủ đoạn như thế cho nên Chúa Giêsu mới tuyên bố : "*Con lạc đà chui qua lỗ kim còn dễ hơn là người giàu có vào Nước Trời*" (Mt 19,24). Những người

giàu chiếm giữ của cải lại sống ích kỷ xa hoa, không biết chia sẻ khiến hố chia cách giàu nghèo mỗi ngày mỗi sâu, mỗi rộng. Cái nghèo đi liền với cái khổ, ảnh hưởng tới cuộc sống và hôn nhân gia đình :

*"Có tiền mua tiên cũng được
Không tiền mua lượng không xong"*

Bên Ấn Độ và miền Trung Đông còn tệ nạn "của hồi môn" nữa, ít của hồi môn là chỉ có ế.

- c. Do bệnh nạn, tật nguyên. Chính loài người và những cái gọi là "tiến bộ" của loài người gây ra bệnh hoạn, tật nguyên : Rượu, thuốc lá, thuốc phiện, các nhà máy xả khói độc, xả nước thải,

phát tán phóng xạ, các hóa chất độc hại, các phương tiện văn minh xe cộ, máy bay ... làm ô nhiễm không khí, ô nhiễm nguồn nước, ô nhiễm thực phẩm, ô nhiễm không gian (tiếng ồn), đâu đâu cũng ô nhiễm : Vụ nổ giếng dầu ở vịnh Mexicô ngày 20/4/2010 nửa năm chưa khắc phục được, hàng tỷ lít dầu tràn ra biển, tai hại không thể lường được.

Nguyên Tp.HCM mỗi ngày trên 5000 tấn rác, Hà Nội không còn chỗ đổ rác ! Chưa nói tới rác nguyên tử không biết đổ đi đâu, cuối cùng những nước giàu bỏ tiền ra thuê đất ở các nước nghèo để

chôn vùi ... Chưa kể gia tài di truyền ông cha nghiện ngập, chơi bời để "làm quà" cho con cháu và cũng thường là hậu quả của bạo hành (dù có tình trạng tội tệ đó, chúng ta cũng không oán trách cha mẹ) :

"Gã chồng man rợ" (Báo Thanh Niên ngày 17/06/2011) : Công an quận Đống Đa (Hà Nội) đã khống chế và bắt Đào Hải Thiện (29 tuổi) khi đang dùng dao chém vợ là Nguyễn Thị Kim Dung (29 tuổi) tại nhà riêng ở phường Phổ Quang, quận Đống Đa. Đáng chú ý là chị Dung đang mang thai tháng thứ 6, và phải nhập viện trong tình trạng thương tích khắp người (mang thai

và sinh con trong tình trạng này tránh sao khỏi ảnh hưởng xấu, đó là bệnh hoạn, tật nguyên).

Xem thế thì mọi bệnh hoạn tật nguyên đều do tay con người tạo nên cả chứ Ông Trời khi tạo dựng con người thì hoàn chỉnh và vô cùng xinh đẹp "*giống hình ảnh Chúa Trời*" cơ mà !

d. Do thói "già kén kẹn hom" hay "kén cá, chọn canh", mỗi mai đủ đường mà cũng chẳng chịu, cứ đứng núi nọ trông núi kia cao, cuối cùng "lắm mối tối nằm không".

"Phương đau khổ tâm sự : từng trải qua nhiều mối tình, cô nhận thấy mình hình như thiếu sự dứt

khoát và quyết đoán. Bạn bè cùng lứa đã có nơi có chốn, đưa hài lòng với hạnh phúc, đưa phàn nàn về ông chồng, đưa đầu tắt mặt tối với con mọn ... dù có thể nào Phương cũng cứ thèm được được như chúng nó" (Tâm sự của cô Phương – Báo Phụ Nữ ngày 5/7/2010, mục Tình yêu & Hôn nhân).

e. Do không biết cân đối sự nghiệp với cuộc sống. Có nhiều người nhất là phụ nữ mãi mê theo đuổi bằng cấp sự nghiệp, đến khi đậu được tiến sĩ này, làm được giám đốc nọ mới chợt nhận ra mình quá lứa, tuổi cao học rộng đám trẻ chỉ ngược trông chứ không với tới. Đám ngang tầm thì đã

yên bề gia thất từ lâu, đành làm "bà cô" suốt đời. Nếu "cổ đấm ăn xôi" thì chỉ còn nước chờ ông góa hay ly dị vợ, chấp nhận xài đồ "xế cần hen" (second hand).

- f. Do người phụ nữ quá lanh lợi, tài năng mà lại không khéo "ém tài". Đàn ông chúa sợ những người này đành "kính nhi viễn chi". Có lẽ thi sĩ họ Hồ nằm trong trường hợp này nên đành chấp nhận làm "lẽ" để rồi kêu toáng lên :

*"Kẻ đắp chăn bông kẻ lạnh lùng
Chém cha cái kiếp lấy chồng
chung*

*Năm thì mười họa chẳng hay chớ
Một tháng đôi lần có cũng không*

*Cố đấm ăn xôi xôi lại hằm
Cầm bằng làm mượn mượn không
công
Thân này ví biết nhường này nhi
Thà trước thoi đành ở vậy xong"*

g. Tại con người can thiệp thô bạo vào sự cân bằng phái tính của Tạo Hóa. Từ tạo thiên lập địa cho đến những thế kỷ gần đây, giới tính vẫn cân bằng tự nhiên, chẳng có chuyện trai thừa gái thiếu hay ngược lại. Lâu lâu tích tụ có khi trai thừa một tý thì lại xảy ra các cuộc chiến, thế là cánh mày râu chết bớt, lại trở về thế cân bằng. Chỉ khi con người trực tiếp can thiệp vào một cách thô bạo, mức chênh nguy hiểm

mới xảy ra.

Thời Pharaô bên Ai Cập có chính sách khắc nghiệt của nhà vua với đám đông nô lệ Do Thái : *"Các bà đỡ phải kiểm tra ngay, con gái thì để cho sống, còn con trai thì vứt xuống sông Nil"* (Sách Xuất Hành). Còn ở Trung Quốc với pháp lệnh mỗi gia đình chỉ 1 con thôi, cộng thêm truyền thống thâm căn cố đế trọng nam khinh nữ : "nhất nam viết hữu, thập nữ viết vô", "con gái là con người ta", chỉ có con trai mới nối dõi tông đường, "Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại" (có 3 điều bất hiếu, không con trai nối dõi tông đường là bất hiếu lớn nhất), lại còn kèm theo cái

văn minh siêu âm biết ngay trai hay gái, thế là cứ con gái thì "phá", chọn cho bằng được thằng cu bi, nên mới mất cân đối trầm trọng. Trong 20 năm nữa chắc chắn sẽ có nhiều triệu con trai ở "giá" vì không kiếm đâu ra vợ. Báo chí đã đăng có trường hợp 1 phụ nữ Việt Nam bị bán sang Trung Quốc, một mình phải lấy cả 5 bố con làm chồng, khổ chưa !

Tại Việt Nam, ảnh hưởng của tư tưởng phong kiến Tàu vẫn tồn tại, nên hiện nay cứ 112 trẻ trai chào đời thì mới có 100 trẻ gái đổi lại, cứ đà này cũng sẽ có nhiều triệu con trai ế cho mà coi ! Rõ ràng tình trạng "bánh ế chiều hôm"

hoàn toàn không tại Trời mà chỉ tại con người mà thôi.

h. Lý do cuối cùng, cũng là chung chung nhất đó là thiếu trau dồi, tu luyện và thiếu tình thương (ích kỷ, chỉ thích chọn phần hơn cho mình). Nếu bên A yếu kém mặt này mặt nọ : nghèo, kém nhan sắc, kém sức khỏe, kém văn hóa ... biết nỗ lực trau dồi, bù đắp bằng những ưu thế khác, nhất là các nhân đức thì lo gì. Ông bà chúng ta đã chẳng nói "cái nết đánh chết cái đẹp", "cần cù bù khả năng" đó sao ? Còn bên B biết đại lượng, khiêm tốn, có chút ưu thế nào thì phải biết do Trời ban mới có (mất mấy

hồi), để rồi sẵn sàng đón nhận một nửa "yếu" hơn mình để bao bọc, chở che, cùng nhau hạn chế những điểm tiêu cực, phát huy những điểm tích cực, như thế thì hay biết mấy !

Chương trình Sáng Phương Nam VTV.9 sáng ngày 21/5/2011, thông tin và hình ảnh đám cưới tập thể 50 đôi hôn phối, đại đa số là khuyết tật đã được Ả Rập Saudi tài trợ cho tổ chức đám cưới tại thành phố Naplus (Palestin), họ là những thanh niên thiếu nữ nghèo, lại khuyết tật, không có tiền tổ chức đám cưới.

KẾT LUẬN

1. "Tạo Hóa không làm ra cái chết,

không vui gì khi thấy con người phải tiêu vong" (do tội ác của mình) – Đó là điều Thánh Kinh Cựu Ước quả quyết. Như chúng ta đã bàn giải với nhau từ đầu tập sách tới giờ, tất cả những cái ác, cái xấu xảy đến cho mỗi người chúng ta đều có nguyên nhân từ con người, hoặc trực tiếp (đánh đập, bạo hành, đâm chém, cướp bóc, lừa gạt, hoặc truyền lây các bệnh xã hội : giang mai, lậu mủ, sida, ...), hoặc gián tiếp hại chúng ta (làm ô nhiễm nguồn nước, môi trường, khí thở, tra tấn chúng ta bằng tiếng ồn, bắt chúng ta ngửi mùi thuốc lá [*hút thuốc thụ động*] cho chúng ta ăn những

thứ có nhiều hóa chất, phóng xạ, đồ chơi của con cái chúng ta cũng có chất độc hại, ...) như vậy là không có thiên tai, chỉ có nhân tai mà thôi.

2. Đồ oan cho Trời, kêu trách Trời, giận Trời là điều vô lý, vô ích và chỉ có hại cho chúng ta, làm cho chúng ta thêm tội, thêm trách nhiệm nặng nề về thái độ và những lời bất xứng chúng ta thốt ra.
3. Tốt hơn hết chúng ta khiêm tốn cầu xin Trời cứu chữa, giúp chúng ta cách này cách khác hoặc cho những người xung quanh trợ lực chúng ta để khắc phục những hậu quả xấu.
4. Với những người trực tiếp làm hại

chúng ta, chúng ta có quyền đòi hỏi sự công bằng xã hội bằng cách nhờ các cơ quan pháp luật giải quyết, Nhà nước nào cũng có trách nhiệm và có nhân sự cũng như phương tiện thanh toán tội phạm, bênh vực quyền lợi dân lành, Nhà nước mà bất lực thì chính những người lãnh đạo phải chịu trách nhiệm trước lương tâm, toàn dân và Thượng Đế.

5. Nhưng người gián tiếp hại chúng ta : do vấn đề mưu sinh mà họ gây tiếng ồn, làm ngành nghề gì cũng phải có nước thải, chất thải. Phân bón hóa học, thuốc trừ sâu, thuốc tăng trọng ... thì trực tiếp là giúp bảo vệ

cây trồng, tăng trưởng vật nuôi, nhà máy thủy điện, nguyên tử là để có dồi dào nguồn điện nhưng do không kiểm soát được, hoặc ẩu tả trong việc xử lý chất thải, phóng xạ thế là gây tác hại ngấm ngấm và lâu dài cho mọi người. Trường hợp này chúng ta chẳng biết kiện ai và chẳng biết ai xử được mà kiện, đành phải chấp nhận "sống chung với lũ" thôi. Thế nhưng chúng ta cũng phải rút ra 2 quyết tâm :

- ✓ Một là trong cuộc sống, bất cứ làm gì, đi đâu, ở đâu không bao giờ chúng ta vi phạm đến quyền sống, đến sức khỏe và hạnh phúc của người khác,

nếu không chính chúng ta phải chịu trách nhiệm với Ông Trời chứ chẳng thoát khỏi đâu. Sự cố Vedan, bồi thường hơn 100 tỷ liệu có cân xứng với những tác hại lâu dài, nghiêm trọng không ? Họ có tính được bao nhiêu con người ăn cá sông Thị Vải, uống nước sông Thị Vải, ăn rau, lúa do nước sông Thị Vải tưới đê rồi phát sinh đủ mọi thứ bệnh tật tim gan pèo phổi, thận, ruột ... tật nguyên như thế thì phải nghèo đói, dốt nát, xấu xí, chịu ế ẩm lầy đâu mà bảnh bao phơi phới được ? Bạn thử suy nghĩ mà xem những chuyện làm ăn

khác, những nhà máy khác cũng vậy thôi, chắc gì khác hơn, nhỏ mọn như một mớ rau muống bạn mua ở chợ biết đâu lại chẳng đầy thuốc trừ sâu, nhót trừ rệp ... để rồi sâu chết, rệp chết thì người ăn cũng ngắc ngoái. (TN 5/6/11 đưa tin 120 du khách ở Đà Lạt ngộ độc thực phẩm phải vào bệnh viện, hai hôm sau đưa tin 290 du khách nhập viện cũng do ngộ độc thực phẩm)

Chương trình VTV.1 trưa ngày 18/5/2011 vừa đưa tin tại tỉnh Giang Tô (Trung Quốc), đưa hầu tỵ vỡ tung chất đồng trên cánh đồng. Tình trạng này được giải

thích là do sử dụng quá mức thuốc tăng trưởng, kèm theo những cơn mưa lớn đã làm dừa tụt vỡ tung (không biết con người ăn vào liệu có hậu quả xấu nào không đây ?).

- ✓ Hai là trong bất cứ hoàn cảnh tồi tệ nào chúng ta cũng không bi quan, thất vọng, còn được cái gì, còn được bao nhiêu chúng ta hãy duy trì, cải thiện, thăng tiến để xoay sở bảo đảm cuộc sống và hạnh phúc của mình và còn có khả năng cống hiến cho hạnh phúc tha nhân nữa, trừ trường hợp đối đé liệt toàn thân, không còn có thể cựa quậy được thì mới đành chịu phó thác cho

lòng tốt của những người thân, của các tổ chức từ thiện xã hội và cuối cùng là phò thác cho Ông Trời.

Chúng ta phải khâm phục tiến sĩ vật lý Hawking của nước Anh, bị liệt toàn thân không biết từ bao giờ, chỉ còn bộ óc là sáng suốt chưa liệt, ông cố gắng ngồi xe lăn, nghiên cứu vật lý, chỉ dùng vi tính để giao tiếp, thế mà thành danh, thành công, ông trở thành giáo sư vật lý sáng giá của nhiều đại học, sách ông viết được xếp hạng bán chạy nhất. Tại Việt Nam chúng ta cũng có biết bao gương vượt khó, một Anh Quốc thiếu cả đôi tay mà là nhà chăn nuôi và nông nghiệp

giỏi. Anh có vợ có con, có một gia đình đầm ấm hạnh phúc (báo chí nói nhiều về anh).

6. Bạn thuộc thành phần giàu có, tôi chúc mừng bạn nhưng tôi biết chắc bạn cũng có những nỗi khổ riêng.

Cách đây mấy chục năm có một bộ phim rất ăn khách phát xuất từ Nam Mỹ, bộ phim nhiều tập : "**Nhà giàu cũng khóc**", tuy nhiên chúng ta cũng cần kiểm tra lại xem chuyện giàu có của chúng ta có thật sự 100% chính đáng không ? Hay có khi chúng ta chủ quan vẫn cho rằng mình làm ăn chân chính, đúng pháp luật, không lừa đảo, bóc lột ai. Bạn là giám đốc một nhà máy, lợi nhuận

hàng tháng rất cao, thử hỏi bạn đã trả lương cho công nhân thật sự công bằng chưa ? Sản phẩm của bạn có đúng 100% chất lượng bạn quảng cáo không ? Buồn cười mấy cái quảng cáo hàng ngày về thuốc làm trắng da, áo quần giảm béo mà báo chí nêu lên. Còn nữa : nhà máy của bạn có thực sự 100% không ảnh hưởng xấu tới môi trường, tới người khác không ? Bạn là một ông lớn, bạn thanh liêm không nhận hối lộ, nhưng thử hỏi những bao bì quà cáp biếu xén có thực sự vì tình nghĩa bạn bè thân hữu không ? Điều này chỉ có bạn với Ông Trời biết thôi.

Chỉ nêu lên chuyện một công nhân viên chức Nhà nước hạng

"quèn" thôi nhé, ví dụ hợp đồng lương tháng 3 triệu đồng, làm việc tuần 6 ngày (nghỉ ngày Chúa Nhật) mỗi ngày 8 giờ lao động : 7g-11g, nghỉ trưa, 13g-17g tan sở, dĩ nhiên lương không bao giờ được thiếu, tiền của Nhà nước, của nhân dân đóng góp, thử hỏi trong quá trình lao động anh chị công nhân đó có thì hành đúng hợp đồng không ? Có khi nào đi trễ về sớm không ? Có bớt giờ lao động ngồi tán gẫu, đi hút thuốc, đi uống trà, nhâm nhi cà phê ... các chị có ngồi dũa móng tay, có đi mua chè mua cháo về ăn, có lấy đồ nghề ra trang điểm không ? Thế rồi những vi phạm rất nhỏ đó, lặp đi lặp lại hết tuần này, tháng nọ tới năm kia, rồi mấy chục

năm nữa cho tới khi phụ nữ 55 tuổi, nam giới tới 60 tuổi về ăn lương hưu suốt đời – lao động chân chính, nghiêm túc quá đi chứ ! Trong khi toàn dân phải chịu hàng trăm thứ thuế thứ phí, liệu có gì bất công không ? Một công nhân viên "tép riu" còn thế thì những đại gia, giám đốc, quan to chức lớn này nọ với tài sản kếch xù thì sẽ ra sao ?

Nếu ai đó nhờ cánh tay khỏe, dài, đầu óc nhanh nhẹn, phương tiện máy móc nhiều hoặc nhờ chức vụ mà lỡ quá tay ôm quá nhiều tài sản của anh chị em mình bằng những đường lối hợp pháp tinh vi, có vẻ lương thiện nhưng thực chất

không phải thế, thì chỉ còn cách sẵn sàng chia sẻ, đóng góp tối đa cho người nghèo, cho những phúc lợi toàn dân, cho từ thiện bác ái, đồng thời rà soát thật kỹ "bằng máy siêu âm" mọi hành vi làm giàu, tiêu xài của mình xem có hợp với lẽ công bằng và luật bác ái không, để rồi kịp thời điều chỉnh.

Tại các nước Âu Mỹ, được ảnh hưởng bởi Thiên Chúa giáo với lý tưởng công bình bác ái, tôn trọng mạng sống luôn được đề cao, các đại gia tỉ phú dễ hiến dâng tài sản làm từ thiện (một hình thức đền bù cho việc mình chiếm hữu nhiều). Đầu tháng 6/2010, hai nhà tỉ phú giàu nhất nước Mỹ : Ông Bill

Gates và ông Warren Buffett (dù đã bỏ ra nhiều chục tỉ dollars làm từ thiện rồi) đã kêu gọi các tỉ phú Âu Mỹ hứa để lại $\frac{1}{2}$ gia tài cho quỹ từ thiện khi qua đời, và lập tức nhận được 40 lời hứa. Chính Warren Buffett thì hứa chỉ giữ lại 1% cho gia đình, còn hiến 99%. Tới tháng 9/2010, hai ông sang thăm Trung Quốc và cũng kêu gọi như trên (nên nhớ số tỉ phú Trung Quốc không thua con số tỉ phú Mỹ), chỉ có đại gia Trần Quang Tiêu hăng hái đáp ứng, ông hứa tặng hết tài sản cho công tác từ thiện, còn thì im hơi lặng tiếng. Thống kê cho biết ít người Trung Quốc làm từ thiện. Năm 2009, một danh sách của chính phủ Trung

Quốc thu thập từ 21 người hảo tâm nhất Trung Quốc cho thấy họ tặng tổng cộng 277 triệu USD, ít hơn một nửa so với 1 gia đình Mỹ, là nhà đầu tư Stanley Druckenmiller và vợ tặng trong cùng năm 2009 (Hạnh Nguyên, báo Tuổi Trẻ ngày 6/10/2010).

Tại Ấn Độ, trong bài "**Lòng trắc ẩn mãi ở đằng kia**" (Nguyễn Ngọc Thuần, báo Tuổi Trẻ ngày 31/10/2010) cho biết : Một căn nhà xây hết 1 tỉ dollars, 7 năm mới hoàn tất, tổng cộng 37.000m², 27 tầng dành cho gia đình 6 người với 600 người phục vụ, nghĩa là cứ 1 người thì có 100 người phục vụ, căn nhà tỉ đô làm cho người ta chạnh lòng nhớ tới hình ảnh đối lập trong bộ phim

"đình đám" : Triệu phú khu ổ chuột – Mumbai là cái tên gây nhức nhối vì có lẽ không thể kiếm đâu ra khu ổ chuột tồi tệ hơn Mumbai ở Ấn Độ ... Cuộc sống người giàu càng làm cho trái tim người nghèo teo tóp hơn nữa.

Dường như (xin chỉ dám nói dường như thôi) ở những vùng, miền châu lục chịu ảnh hưởng nhiều của Kinh Thánh thì tính nhân đạo, sự sẻ chia, sự tôn trọng phẩm giá con người được khơi gợi nhiều hơn. Hầu hết các bảo tàng lớn ở Âu Mỹ đều bắt đầu từ sự hiến tặng những bộ sưu tập tư nhân, lý tưởng bình đẳng nam nữ của Thánh Kinh được cổ võ nhiều

hơn ở Âu Mỹ, cụm từ "*Lady First*" cũng phát xuất từ châu Âu hay châu Mỹ rồi lan rộng khắp nơi. Trong khi tại châu Á con cháu chút chút của Khổng Mạnh vẫn nằm lòng "nhất nam viết hữu, thập nữ viết vô", còn ông vua thì là "thiên tử" để rồi muốn làm trời làm đất gì thì làm, "dọc ngang nào biết trên đầu có ai". Chuyện xử tội, chém giết thì xã hội nào chẳng có, nhưng chiếc ghế điện, mũi thuốc độc hay chiếc máy chém ghê gớm đấy, nhưng vẫn "nhân đạo hơn", những cảnh lăng trì (chặt chân tay), ngựa xé (buộc tay chân tội nhân vào 4 con ngựa rồi quất cho nó xé người ra 4 mảnh), xử bá đao hay tòng xẻo (đánh 1 tiếng trống, lý hình

cầm dao phay cắt 1 miếng thịt, róc thịt cho đến khi nạn nhân chết mới thôi), những trò này ta tiếp thu từ ông Tàu đấy, lại còn những vụ trừng phạt người dưới mồ : cùm mồ Lê Văn Duyệt, quật mồ anh em nhà Tây Sơn. Khi còn học ở Đại học Tổng hợp, người viết chứng kiến giáo sư cao tuổi Lê Trí Viễn khi nhắc lại cảnh vua chúa Việt Nam cầm đạo, xử tử những đạo trưởng, đạo hữu Công giáo bằng những cực hình như vậy, vị giáo sư khả kính dù là người ngoài đạo Công giáo cũng bật khóc vì xúc động. Hẳn chúng ta còn nhớ những hình ảnh đăng trên báo chí thời Pôn Pốt : một anh lính trẻ 2 tay xách 2 đầu lâu mới chém đi khơi

khởi ngoài lộ, chẳng khác gì người ta xách 2 trái dừa ! Cái ác, cái vô nhân đạo như hiện hình cho người ta rõ thấy được !

Tấm hình được giải thưởng ảnh báo chí thế giới (World Press Photo) năm 2010 là của nhiếp ảnh gia Bieber, 44 tuổi. Ảnh chụp 1 cô gái Afghanistan tên là Bibi Aisha, 18 tuổi, khá xinh đẹp bị xẻo mũi theo luật Sharia. Chuyện chưa từng có ở các nước Âu Mỹ thấm nhuần tinh thần Kitô giáo (Nguyệt san Công Giáo & Dân Tộc số 194, trang 118).

***

[NB : Xin bạn đọc kỹ phần đóng khung sau]

Bạn và tôi, chúng ta là những người phải gánh chịu nhiều thiệt thòi đau khổ, mà thành phần này lại là tuyệt đại đa số trong bất cứ xã hội nào, càng bị thảm hơn nơi các nước chậm tiến, đang phát triển. Chúng ta đau khổ vì nghèo đói không phải tại chúng ta lười biếng, mà tại những kẻ có thể mạnh hơn chúng ta chiếm giữ hết tài sản của đất nước, chỉ chừa cho chúng ta cái thừa cái thèo để sống cầm hơi qua ngày đoạn tháng. Chúng ta đau khổ vì phải chịu nhiều bệnh tật do xã hội loài người trực tiếp hay gián tiếp gây ra. Đáng lẽ chúng ta không phải chịu như vậy, chúng ta đau khổ vì bị tật nguyền, khiếm khuyết nơi tinh

thần hay thể xác và còn biết bao nỗi khổ khác nữa đè nặng trên cuộc đời chúng ta và sẽ đeo đuổi chúng ta cho đến chết. Lòng tự trọng không cho phép chúng ta làm những điều sai trái để cải thiện cuộc sống. Lòng đạo đức chân thực không cho phép chúng ta tự hủy hoại cuộc sống.

Vậy có còn niềm hy vọng nào cho chúng ta không ? Còn chỗ nào, còn ai cho chúng ta bám víu để gỡ gắm linh hồn mình không ?

Thưa còn và lúc nào cũng còn, còn mãi đến muôn đời muôn kiếp. Niềm hy vọng đó chính là **Ông Trời, là Chúa Trời** vậy. Thánh Phaolô trong thư thứ 2 gửi tín hữu

Côrintô đã viết : "*Vì tôi tin nên tôi mới nói*" (2Cr 4,13). Người viết xin thêm "*vì tôi yêu mến bạn nên tôi phải nói*". Quả thật bạn nghĩ coi, chúng ta là đồng hương với nhau, lên cao hơn nữa chúng ta là anh chị em với nhau có cùng một Cha trên Trời, vậy mà không trao cho nhau chiếc chìa khóa hạnh phúc thì thật là ích kỷ, thật đắc tội với Trời và với người. Tôi lấy 1 ví dụ : bạn biết 1 mạch nước trong lành không bao giờ cạn thê mà anh chị em bạn khát nước gần chết, bạn vẫn không chỉ chỗ, để họ chết khát, chết khô thử hỏi bạn có tội không ?

Vấn đề của chúng ta cũng vậy, mỗi khi gặp gỡ bạn dưới hình thức

này hay hình thức khác, tôi đều nôn nao muốn giới thiệu với bạn, muốn ấn vào tay bạn chiếc chìa khóa hạnh phúc, nhưng lại sợ đụng chạm tự do của bạn, sợ bạn cho là "quảng cáo xạo" hay hơn nữa có "tính áp đặt". Hôm nay qua những gì đã trình bày, tôi xin được trân trọng, thành kính giới thiệu với bạn chiếc chìa khóa hạnh phúc. Đây chỉ là xin phép được giới thiệu mà thôi, bạn hoàn toàn tự do đón nhận hay từ chối, đó là quyền sống của bạn và mọi người phải tôn trọng. Bạn đón nhận tôi rất mừng vì mình có thêm một người anh chị em hạnh phúc ; Bạn từ chối, tôi cũng mừng vì đã làm xong bổn phận của mình mà Chúa

Trời ủy thác. Đồng thời Chúa Trời cũng được tôn vinh vì sau này trong cuộc gặp gỡ, mặt đối mặt, không ai có thể kêu trách Chúa Trời vì đã không cho họ biết chìa khóa hạnh phúc, và sự trả công, ân thưởng của Ngài sẽ vô cùng đơn giản và vô cùng công minh, mỗi người chỉ việc ôm trọn gói "tự do" của mình mà hưởng. Tự do chọn gì, làm gì thì hưởng nấy, ai sao mặc họ. Tạ ơn Trời !

Bạn thắc mắc : chìa khóa hạnh phúc cụ thể là thế nào ? Hình thù ra sao ?

Xin thưa chìa khóa có 2 mặt :

- Mặt một là ***tin nhận có Ông Trời***, Đấng Tạo Hóa hay

Thượng Đế chí tôn, quyền năng phép tắc, tạo dựng trời đất, đồng thời là Cha vô cùng nhân hậu, nuôi sống và ban hạnh phúc cho mọi loài. Tin nhận Ông Trời thì cũng ***tin nhận Đức Giêsu*** là Đấng Cứu Thế, chính là hiện thân của Ông Trời đã hóa thân làm người, chỉ dạy chúng ta *chìa khóa hạnh phúc*.

- Mặt hai là ***sống theo*** lý tưởng, chủ trương, chính sách đường lối của Ông Trời mà Đức Giêsu đã chỉ dạy ***trong Kinh Thánh*** mà ngày nay Hội Thánh Công giáo tiếp nối sứ mạng của Ngài, hướng dẫn muôn dân cho đến ngày tận thế. Sống theo đường

lỗi này cũng có nghĩa là luôn luôn *làm lành lánh dữ*.

Bạn lại thắc mắc rằng chúng tôi nghèo khổ thế này, bị bóc lột, bị oan ức thế này, lại tật nguyên khiếm khuyết thế này sao có thể làm được việc thiện ?

Thưa việc thiện luôn ở bên ta, làm việc thiện không cần giàu, không cần khỏe, không cần đẹp, già trẻ lớn bé ai làm cũng được và cũng phải làm : nhặt 1 cọng rác trên đường đi để giữ sạch môi trường và bảo vệ nét đẹp của thiên nhiên cũng là một việc thiện đáng ghi nhận. Hồi người viết ở Đan Mạch, một hôm đi từ siêu thị về nhà đã chứng kiến 1 phụ nữ chùng

30 tuổi, ăn mặc lịch lãm, mặt mày lại xinh đẹp thế mà dù đi vội, cô vẫn cúi xuống lượm 1 tờ giấy mà kẻ vô ý nào đó đã để rơi, người viết nhớ mãi cử chỉ văn hóa cao độ đó và cũng phải bắt chước, thỉnh thoảng đi dạo buổi chiều, trên những vỉa hè hay bãi cỏ, có những mảnh giấy mỏng gió thổi bay dạt, người viết cũng cúi xuống lượm bỏ vào thùng rác. Có những ông bà cảm nhận được nét văn hóa đó bỗng dung thành quen, gặp là giơ tay chào "Hi !", miệng cười tươi. Việc thiện dễ làm như thế đấy, nếu có khó thì chỉ tại chúng ta không "muốn" làm mà thôi.

Bạn nghèo ư ? Có nghèo bằng

bà góa trong Thánh Kinh Tân Ước không ? Hai đồng tiền nhỏ của bà góa : *Ngước mắt lên nhìn, Đức Giêsu thấy những người giàu đang bỏ tiền dâng cúng của họ vào thùng tiền. Người cũng thấy một bà góa túng thiếu kia bỏ vào đó hai đồng tiền kẽm. Người liền nói : "Thầy bảo thật anh em : bà góa nghèo này đã bỏ vào nhiều hơn ai hết. Quả vậy, tất cả những người kia đều rút từ tiền dư bạc thừa của họ, mà bỏ vào thùng dâng cúng ; còn bà này, thì rút từ cái túng thiếu của mình, mà bỏ vào đó tất cả những gì bà có để nuôi sống mình"* (Lc 21,1-4). Kinh nghiệm cho hay những người nghèo thường có lòng rộng rãi, dễ làm từ thiện hơn

những người giàu của mà nghèo lòng.

Bạn bị ốm đau, tật nguyên ư ? Vẫn làm việc thiện được. Việc thiện sẽ giúp bạn vui đi nỗi đau và sống "hạnh phúc" vì đời sống của bạn không vô ích. Các bạn trẻ ở Tp.HCM vẫn còn tiếp tục "giấc mơ của Thúy" – Thúy, một sinh viên năng động, bị ung thư, cô vừa điều trị vừa lao đầu vào công tác từ thiện, giúp vui, thăm hỏi, phát quà cho các em mồ côi, bị ung thư, bị sida do mẹ truyền cho ... Trên giường bệnh cô vẫn vui tươi với bạn bè, vẫn động viên các bạn và lên kế hoạch cho các bạn làm từ thiện. Thúy đã ra đi trong sự nuôi

tiếc của hàng ngàn bạn trẻ, và họ quyết tâm tiếp nối "giấc mơ của Thúy" tới bây giờ.

Chắc bạn còn nhớ chị Thu bị lây sida từ chồng, chồng chết, chị một mặt làm ăn nuôi con, một mặt hoạt động chống sida – chị đã giúp nhiều người hiểu biết về sida và phòng chống được lây nhiễm, chị đã được đề cử làm "đại sứ thiện chí" đi nhiều nước tham gia công tác chống sida.

Báo Dân Chúa Âu châu tháng 5/2010 đăng tin cô Chiara Bandano 19 tuổi, bị ung thư xương, sẽ được phong Chân phước ngày 25/9/2010. Cô sinh ngày 29/10/1971 tại miền bắc nước Ý,

xinh xắn, nhanh nhẹn, linh hoạt, rất dễ quen, dễ mến. Cô hoạt động phong trào Focolare (nhóm Lửa Hồng) quy tụ các bạn trẻ thành những nhóm nhỏ, huấn luyện họ sống có lý tưởng, có chất lượng và hăng hái hoạt động bác ái xã hội. Năm 17 tuổi cô bị phát hiện ung thư xương, lẽ ra thì đau đớn, tuyệt vọng nhưng Bandano can đảm, vững tin cô nói với Chúa : "*Lạy Chúa, nếu đây là thánh ý Chúa, con xin chấp nhận*", cô từ chối dùng thuốc giảm đau trong điều trị, cô luôn cầu nguyện và dũng cảm chịu đựng đau đớn như lễ hy sinh dâng lên Chúa để cầu cho các bạn đồng trang lứa, cô nói : "*Tôi muốn được chia sẻ càng nhiều càng tốt*"

nỗi đau đớn của Chúa Giêsu trên thập giá". Năm 1990 cô qua đời trong sự bình an và sự thánh thiện ở tuổi mộng mơ 19, cô đã được phong Á Thánh ngày 25/9/2010 tại Rôma – Italia.

Chìa khóa hạnh phúc thực sự đã ở trong tâm tay của bạn đây, chỉ cần với một cái là nắm được.

Tâm sự cuối cùng mà tôi muốn chia sẻ với bạn đó là một ***cuộc cá cược*** nhé !

Đây cuộc đời đau khổ thiệt thòi của tôi và các bạn nghèo, bệnh, khuyết tật, mỗi ngày mỗi giờ cứ trôi đi không ai giữ lại được, trôi mãi trôi mãi sẽ phải đến hồi kết thúc, đó là sự thật không ai có thể

chối cãi, không cần lý luận chứng minh. Nếu bạn không tin nhận Ông Trời, tức là Chúa Trời hay Thiên Chúa, không chấp nhận chủ trương, đường lối của Người, không làm việc thiện để khỏi hao tâm tổn sức, tức là tam không, thử hỏi bạn có được thêm cái gì không ? Có ai sẽ thưởng cho cái tam không này của bạn không ? Tôi nghĩ bạn chẳng được gì tốt hơn mà có khi ngược lại càng ngày càng thấy tệ hơn. Đã có những kẻ to gan thù ghét Chúa nhưng kết cục họ đã chết, Chúa thì vẫn còn hoài. Người ta kể hồi trước cách mạng Pháp 1789, nhà văn, nhà cách mạng nổi tiếng lại rất ghét đạo, Voltaire đã đồng dục tuyên bố : "*20 năm nữa*

Thiên Chúa sẽ chết", (nghĩa là không còn ai thềm thờ Chúa nữa). Lạ thay đúng 20 năm sau Voltaire chết, còn những người đón nhận "chìa khóa hạnh phúc" tin thờ, đi theo Chúa thì cho tới nay mỗi năm mỗi tăng ! (thời ông Voltaire, dân số thế giới chừng 2 tỉ, Kitô hữu chừng 400 triệu, tới nay thế giới hơn 5 tỉ người, Kitô hữu gần 2 tỉ).

Tóm lại, không tin bạn chẳng được gì (có khi đối với bạn còn chắc chắn theo tôi, là mất tất cả), ngược lại nếu tin bạn cũng chẳng mất gì bây giờ, và giả như sau này không có gì cả bạn cũng chẳng mất gì. Nhưng nếu đời sau mà có thật 100% thì bạn được tất cả

"hạnh phúc vĩnh hằng". Chúa Trời sẽ trả lại cho bạn tất cả những gì bạn đã chịu thiệt thòi ở đời này : bạn bị tật nguyền, xấu xí sẽ được trả lại sự xinh đẹp, lành lặn, hoàn chỉnh, nhưng với điều kiện là bạn ***tin Chúa Trời.***

Nhà soạn nhạc thời danh người Đức Beethoven, 10 năm cuối đời ông bị điếc nặng, không còn nghe được gì, ông sáng tác bằng những âm thanh "tưởng tượng" mà thôi, trước khi qua đời ông đã thốt lên : *"Về thiên đàng Chúa sẽ cho tôi nghe lại toàn bộ các bản nhạc của tôi"*.

Nhà phát minh vĩ đại Edison bị đột quy, khi hồi tỉnh ông đã nói :

"*Phong cảnh bên kia tuyệt đẹp*", rồi thản nhiên ra đi.

Nhà văn Mỹ Mark Twain đã nói lời từ giã : "*Tạm biệt, nhưng chúng ta rồi sẽ lại gặp nhau*" (Báo Kiến thức Thời nay số 747, trang 26 – Lữ Khách).

Tiền sĩ vật lý nguyên tử học Phan Như Ngọc đã gọi lên thắp mắc muôn thuở của mọi người : "*Làm việc thiện, ai sẽ thưởng công cho tôi sau này ?*". Đấng trả công chính là Chúa đó, không ai khác cả. Bạn còn nghi ngờ thì tôi hẹn bạn 10 năm, 20 năm, ... 50 năm nữa nhé ! Những thời điểm đó chắc chắn tôi đã ra đi trước bạn, nhưng sẽ chờ gặp lại để xem kết

quả "cá cược" !

Bạn hãy nghe lời của Chúa Trời :

- *"Phúc cho anh chị em là những kẻ nghèo khó, vì Nước Thiên Chúa là của anh chị em. Phúc cho chị em là những kẻ bây giờ đang phải đói, vì Thiên Chúa sẽ cho anh chị em được no lòng. Phúc cho anh chị em là những kẻ bây giờ đang phải khóc, vì anh chị em sẽ được vui cười"* (Lc 6,20-21).
- *"Phận nữ tỳ hèn mọn, Người đoái thương nhìn tới ; từ nay, hết mọi đời sẽ khen tôi diễm phúc"* (Lc 1,48).
- *"Kẻ đói nghèo Chúa ban của đầy dư, người giàu có lại đói"*

về tay trắng" (Lc 1,53).

- "Hãy vui mừng vì tên anh chị em đã được ghi trên trời" (Lc 10,20).

Hiện nay địa chỉ của tôi :

Lm. Jos. Nguyễn Hữu Triết

**387 Lê Văn Sỹ, phường 2, quận Tân
Bình, Thành phố Hồ Chí Minh.**

Điện thoại : 38449497 – 0909721822

Quý độc giả muốn có thêm tài liệu

hoặc có thắc mắc, xin liên lạc :

Email : joshtriet@gmail.com

LỜI TÂM NIỆM

- *Lạy Đấng thiêng liêng Tối cao,*
- *Lạy Đấng Tạo Hóa,*
- *Lạy Đấng Tuyệt Đối,*
- *Lạy Thượng Đế,*
- *Lạy Ông Trời,*

Chúng con đây là những thọ tạo đứng trên muôn vật trong vũ trụ. Chúng con đã được Ngài tạo dựng nên giống hình ảnh của Ngài là Thiên Chúa, vì chúng con có trí nhớ, có trí tuệ, có ý muốn, có tự do.

Chúng con luôn thao thức trước những vấn đề :

1. *Bởi đâu có vũ trụ này ?*
2. *Bởi đâu có bản thân chúng con ?*

3. **Đâu là mục đích của cuộc đời ?**
4. **Chết rồi sẽ đi về đâu ?**
5. **Làm điều thiện, ai sẽ thưởng công cho ?** (theo ai, thờ ai thì sẽ lãnh thưởng nơi người ấy, nếu người ấy to hơn Ông Trời)
6. **Làm điều ác, ai sẽ phạt tội ?**
7. **Ai sẽ thỏa mãn khát vọng hạnh phúc tuyệt đối của chúng con ?**

Chúng con muốn đi tìm chân lý, tìm ý nghĩa đích thực cho cuộc đời. Xin Ngài soi trí mở lòng cho chúng con, để chúng con được tìm thấy Ngài, và được niềm vui gọi Ngài là Cha, như hơn 2 tỉ Kitô hữu trên thế giới – Amen.

(Tiền sĩ Phan Như Ngọc,

Email : pnnngoc@gmx.net – Trích Bài giảng
Chúa nhật - TGM, số 4/2007, trang 74)

***

Tân Bình, ngày 01/06/2011

Lm. Giuse NGUYỄN HỮU TRIẾT

Cần sự tiếp tay

Nếu quý đōe giả thấy tập này có một chút gì tốt đēp, hữu ích thì xin tiếp tay phổ biến cho bạn bè, con cháu, người thân quen bằng cách phōtô ra ít bản tặng họ, hay ít là chuyển tay tập này cho một người khác.

Người viết hết lòng cảm ơn.